SVIBANJ 1974 BROJ 1 GODINA I

KEREMPUH

1

CIJENA 5 DINARA

Mi smo zapravo

TREĆE JAJE

KEREMPUH

KEREMPUH

KEREMPUH

PRVO JAJE

Prvi »Kerempuh« rođen je 16. rujna 1945. Tjednik. Umro 1951. Glavni urednici: Ivan Laća, Veljko Klašterka, Fadil Hadžić, Tomo Đurinović i Zlata Flego

ZAGREB, 14. KOLOVOZA 1948. BROJ

OKO TRSTA, PA NA MALA VRATA

SLOBODNI GRAD TRST

„Kad nismo uspjeli, De Gasperi, da vas javno uvedemo u Trst pomoću mirovnog ugovora, hodite da vas prokrijumčarimo kroz carinski magazin..."

»Kad nismo uspjeli, De Gasperi, da vas javno uvedemo u Trst pomoću mirovnog ugovora, hodite da vas prokrijumčarimo kroz carinski magazin . . .«

»Kerempuh«, 14. kolovoza 1948.

KEREMPUH

JEFTIĆ: Veličanstvo, narod nas neće, zar nije bolje umrijeti nego živjeti na grbači naroda?
PETRICA: Ta, upamti budalo jedna, šta ti pomaže i umrijeti kad i onako mrtvi više nemaju pravo glasa.

JEFTIĆ: Veličanstvo ,narod nas neće, zar nije bolje umrijeti nego živjeti na grbači naroda?
PETRICA: Ta, upamti budalo jedna, šta ti pomaže i umrijeti kad i onako mrtvi više nemaju pravo glasa.

»Kerempuh«, 16. rujna 1945.

DRUGO JAJE

Drugi »Kerempuh« rođen je listopada 1955. Mjesečnik. Umro u djetinjastoj dobi, 1957. Glavni urednici: Fadil Hadžić, Milivoj Matošec i Mladen Smitka

— *pušten je prvi Zemljin satelit*

»Kerempuh«, 1. X 1955.

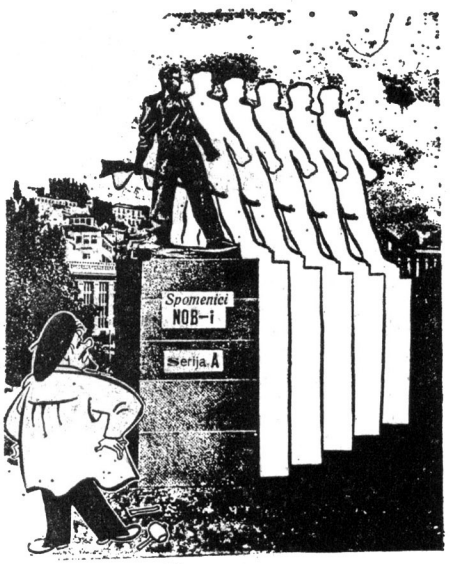

ROGATSTVO IDEJA — Na lijevo raaa-vnajs!

— *Na lijevo raaa — vnajs!*

»Kerempuh«, 1. XI 1955.

»Kerempuh«, 1. X 1955.

humoristički list
Izlazi 1. u mjesecu

Naklada:
Društvo hrvatskih humorista

Redakcija:
Zagreb, Bijenička 97

Tisak:
IBG — Tiskara »Zagreb«, Zagreb, Preradovićeva 21

Za izdavača:
Ivica Palatinuš

Glavni i odgovorni urednik:
Hrvoje Hitrec

Grafička oprema i naslovna stranica:
Ivica Pahernik

Zadnja stranica:
Oto Reisinger

Članovi redakcije:
Mladen Bašić, Hrvoje Hitrec, Alojz Majetić, Mladen Kerstner, Vladislav Novak, Ivica Pahernik, Rade Peleš i Ico Voljevica

Cijene oglasima:
unutrašnja stranica 7000 dinara, pola stranice 4000, četvrtina 2500. Za stranicu u dvije boje cijena se povećava 20 posto. Unutrašnja stranica ovitka 8000 dinara, polovica 5000. Idejno rješenje naplaćuje se posebno. Mali oglasi: do deset riječi 40 dinara, svaka daljnja riječ 3 dinara.
Godišnja pretplata: 60 dinara. Za inozemstvo dvostruko.

Svima
sretan
Prvi maj
Uredništvo

A SADA TREĆE JAJE!

Saopćenje uredništva uz prvi broj.

Hrvatska već dugo nije imala humoristički list. Sad ga ima.

STANE JAGODIĆ

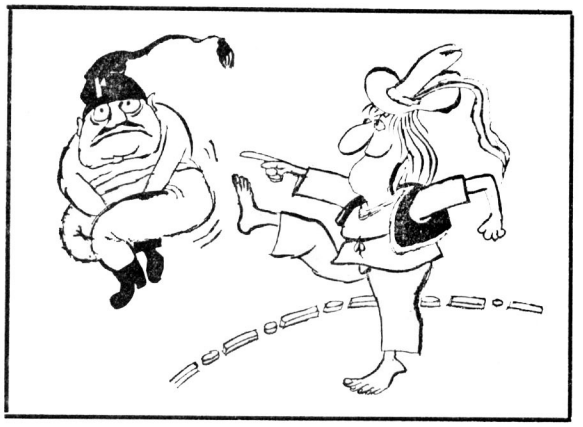

Mister Stone, poljoprivredni stručnjak jedne američke fondacije, živo zainteresiran za naš razvoj, posjetio me slučajno neki dan, pa me isto tako slučajno upitao je li moja teta Anđela, njegova privremena gazdarica, kompetentna u pitanjima vanjske politike Jugoslavije. To ga zanima. Nisam ga pitao kakve to ima veze s našom poljoprivredom, ali sam odjurio k teti Anđeli da vidim koga vraga laje pred svojim stranim podstanarima.

— Mulac — rekla je teta Anđela, misleći na mistera Stonea. — Tupio me tu cijelu večer da zašto mi držimo protestne mitinge zbog njihovih manevara s Talijanima. Ja velim da drže manevre protiv nas i zašto se pravi blesav. On veli da ne drže protiv nas, nego da je to prije planirano i tako dalje, a da su naši vojnici izašli na granicu neplanirano, pa da se to njima ne sviđa. Ja odgovorim da nemam pojma da su naši dečki na granici, a ako jesu da su se čisto prošetali, u proljeće, da protegnu noge i da malo provozaju mašine, jer su promijenili ulje u getribama. On pita otkud ja to znam, a ja velim kako ne bih znala, ja sve znam. Pa dodam da se neka ništa ne čudi ni ubuduće ako slučajno vidi našu vojsku na granici, jer mi ne planiramo da nekog strašimo, već smo isplanirali da neplanski reagiramo na njihova planirana zezanja. A usput rečeno, ako se njemu nešto ne sviđa, onda neka veli svojima da im ja poručujem da neka manevriraju u Americi, jer kako bi se njima činilo da mi odemo da sa Meksikom manevriramo oko Kalifornije, koju su, usput rečeno, i oteli Meksikancima. Onda on veli da oni nemaju ništa protiv nas nego da nas žele zaštititi od Rusa. Ma nemoj, velim ja, onda nemojte pred našim nosom manevrirati nego pred ruskim, a pogotovo ne s talijanskim iredentistima. Onda on pita što mi imamo protiv Talijana, a ja odbrusim da neka se nauči raspravljati, da mi nemamo ništa protiv njih, da su to zgodni dečki i vole k nama doći, da je njima ljepše prelaziti granicu k nama na provod i kupnju, a da Amerikanci sada žele postaviti željeznu zavjesu.. Pa sam dodala da njihovi solitičari mute i kod nas, ali da bih ga jako molila da ispita njihova imena i prezimena, mislim od tih koji su planirali ovo na našoj granici i taj talijanski zahtjev, da ih pred-

---

— Kao što vidite — objašnjava profesor studentu medicine na ispitu — lijeva bolesnikova noga je kraća od desne i zbog toga on šepa. Što biste vi učinili u ovom slučaju?
— I ja bih šepao.

---

ložim za naše ordene bratstva i jedinstva. Onda je zinuo kao som, da zašto to. A ja velim da smo mi Jugoslaveni kao rogovi u vreći dok nije u pitanju nogometna reprezentacija ili granica, tek smo onda složni, a zato i imamo orden bratstva i jedinstva da se oda priznanje onima koji na tome rade, a to su upravo njegovi antikomunistički specijalci. Onda je rekao laku noć i zbrisao u svoju sobu. Mulac. A što ti sad tu hoćeš?

— Ništa. — rekao sam. — Samo tako, pitam.

Sutradan sam misteru Stonen rekao da je teta Anđela jako kompetentna u pitanjima vanjske politike. Član je odgovarajućeg odbora u Mjesnoj zajednici Nova Ves.

— Sjećaš li se kako je bila jaka zima kad smo se vjenčali prije deset godina?

— Da. Još se i danas stresem kad pomislim na to.

---

kerempuhova priča

Struktura

(Anonimno pismo Društvu hrvatskih humorista i Uredništvu »Kerempuha«)

Baš me zanima zašto, kako i po kakvim kriterijima je izabrana redakcija »Kerempuha«? Kada sam pročitao vaše pismo upućeno članstvu DHH (broj 98/74 od 8 .travnja) naprosto sam poludio! Pa, gdje vi živite? Kakva vam je struktura uredništva? Je li vama poznato da se u nas svuda pazi na strukturu, što će reći na skladan odnos u zastupljenosti nacija i narodnosti, na prosječnu dob, socijalni i muško-ženski sastav, partijsku pripadnost itd? A znate zašto? Zato da se nikakve strukture ne bi mogle zakačiti za strukturu! A vi, kao slonovi u staklenoj radnji, skupljate fakine bez obzira iz kakve su nacije, žena nemate, mladih nemate, radnika nemate, ali zato imate previše članova Partije. To je providno, čista birokracija! Kanite li se vi baviti društveno-političkim radom ili praviti jedan fini, čisti humor? Samo kako, kad nemate u uredništvu humorista, pa čak ni dosta pismenih? I vi da ćete nešto raditi! Sramota!

Ogorčeni član

ODGOVOR OGORČENOM ČLANU

Nismo naivni da vam predočimo kriterije za izbor redakcije, pa da nas onda lovite u nedosljednosti. Poznajemo mi takve! No da vas ušutkamo dat ćemo vam neke podatke dosta okrugle da nam ne možete ništa:

Vodili smo mi računa o strukturi. Čak smo upotrijebili i elektroniku. Da bismo odredili ispravan nacionalni sastav u-

redništva i sve drugo što ide uz to ispitali smo nacionalnu pripadnost predaka kandidata za članove uredništva čak do 25. koljena, čak i onih s meniskusom. Sva sreća da imamo kompjutere, pa to nije bilo ni tako teško. I odgovarajućim kombinacijama predaka dobili smo slijedeći sastav: 79,4 posto Hrvata, 14,2% Srba, te 6,4% ostalih naroda i narodnosti. Nismo zaboravili ni Jugoslavene i one koji se po čl. 41 Ustava uzdržavaju od izjašnjavanja. Tih je točno 0,2%. Mislim da vam mora biti jasno da nije bilo lako sve te postotke složiti u 8 cijelih ljudi. Radi vaše informacije dodajemo da smo jednog perspektivnog kandidata morali izostaviti zato što je njegova pra-pra-prababa imala sasvim određene kontakte s Laponcima. A

— Znadete li vi arapski?
— Ne, ali čuo sam više puta kako ga govore.

---

to bi nam grozno pokvarilo s t r u k t u r u.
Socijalni nam je sastav bog bogova! Imamo 77,8% radnika i 22,2% intelektualaca. Naime pet i pol naših članova ima p i s m e n e dokaze da su radnici: rješenja o postavljenju radnika na radno mjesto. Jedan je radnik iz minulog rada, tj. umirovljenik. Samo dvojica (i'i 23,2%) nemaju ćage o postavljenju, pa svoje račune plaćaju od love što zarade preko žiro-računa. Te smo šibnuli u intelektualce. Nisu drugo ni zaslužili.

Srednja starost redakcije bila je na dan 15. travnja: 34 godine, 11 mjeseci i 2 dana. Je li to loše? Može biti da i jest. Ali s godi-

---

— Je li istina da žene žive dulje od muškaraca?
— Da, naročito udovice.

---

nama nije čovjek nikad siguran. Najstariji među nama Vlado Novak, upravo se ovih dana oženio, čime je pokazao da je živahniji i mlađi po pogledima od Mladena Bašića, koji je, po izvodu iz matične knjige rođenih, najmlađi.
Priznajemo grešku što u sastavu uredništva nemamo žena. Molimo ogorčenog člana da nam predloži koju.
Što se tiče pismenosti mi imamo pravo na veći broj nepismenih nego što ih je

---

— Konobar, donesite mi teleći odrezak.
— Na žalost, nemamo više.
— Dobro. Onda svinjski odrezak.
— Na žalost ni to nemamo više.
— Svinjarija. Donesite mi onda moj kaput.
— Na žalost, ni njega nema više...

---

u prosjeku nacije. Naime trojica članova (ili 33,33%) su karikaturisti pa uopće ne moraju biti p i s m e n i nego c r t l j i v i. Od njih očekujemo samo crteže. A što se tiče vaše insinuacije da nismo humoristi, tu ste se jako prevarili. Upravo se pripremaju posljednje knjige »Antologije hrvatskog humora« u koje smo svi mi ugurali poneki svoj rad, čime postajemo antologijski pisci. Pazite, dakle, što govorite.
Istina jest da imamo previše članova SK, čak 44,44 posto. To se dogodilo slučajno, uštimavajući sve drugo. Ostaje vam jedino

---

Lady je oboljela. Morali su joj dati transfuziju. Ponudio se jedan Škot koji je imao istu krvnu grupu. Lady ga je bogato nagradila. Kako joj nije bilo bolje, opet joj je škot dao krv. Sada mu je Lady dala polovicu manje nego prvi put. Nakon treće transfuzije nije mu dala ništa...

---

da se nadate da će s vremenom neki biti izbačen, što bi strukturu popravilo za svakog po 11,11%. Do tada se tješite time da možda baš svi i nisu pravi.
Ne vidimo nikakvog razloga, kad smo ovako reprezentativna s t r u k t u r a, da nešto i radimo. Nije to lijepo od vas.
Ako i dalje budete ogorčeni, ako vas ovo ne zadovolji, javite nam vaše cijenjeno ime i prezime pa ćemo vam se osvetiti na najgori način: kooptirat ćemo vas u uredništvo, da nam ne bunite dalje članstvo DHH.

U r e d n i š t v o

Govornica

Ustupamo vam prostor ove rubrike, dragi čitaoci! Svjesni da »Kerempuh« može uspjeti samo onda ako ga čitaoci prihvate, ako se aktivno prema njemu odnose, ako suraduju, daju primjedbe, kritike, sugestije, obraćamo vam se pozivom:

— da nam pišete viceve koje ste izmislili ili čuli

— da opišete smiješne zgode iz života

— da nama javite ono što vam smeta, što nije dobro

— da nas obavijestite čemu se čudite

— da pitate što vam nije jasno

Mi ćemo ono što dobijemo od vas tiskati, ako je spremno za tisak, ili upotrijebiti kao sirovinu za naše urednike.
U ovoj ćemo rubrici, također, odgovarati na vaša pisma i dopise, ako to bude potrebno. Naši će odgovori biti ozbiljni ili neozbiljni, kako kada. Na vama je da ih shvatite kako vam drago.
Već objavljujemo neka pisma, a mogli smo ih izmisliti i sami, ali nismo htjeli. Mogli smo ih naručiti od naših prijatelja, recimo Frenkija Rajhofera ili Tita Bilopavlovića (što bi, jer on živi u N. Gradiški, ispalo kao pismo iz pokrajine). Mogli smo naručiti pismo i od samog Marija Baziue, komunikativnog književnika. No, vjerujemo da ćete popunjavati rubriku i bez ovakvih poticaja. Ako nećete, onda je nećete ni imati.

Dežurni urednik

Amerikanac: — U nas ima jedno mjesto s kojega se jeka vraća tek nakon dvije minute.
Naš čovjek: — Što? Dvije minute? A ja svake večeri kad prije nego što legnem, viknem kroz prozor: »Ustaj lenguzo« a ujutro me jeka probudi.

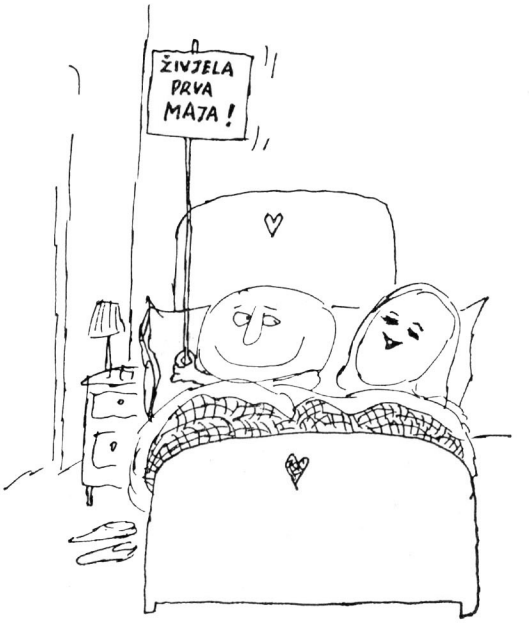

MLADEN BAŠIĆ

Moram, moraš, moral

Dr. Ivo Margan predsjednik Republičke konferencije SSRN Hrvatske rekao je nedavno — govoreći o moralnom liku društvenog radnika i funkcionera — da bi stanoviti moralni kriteriji koji vrijede za sve ljude, morali biti mnogo oštriji prema kandidatima za visoke društvene i političke funkcije. Iako je dr Margan i objasnio što to treba značiti, ipak su neki detalji ostali nedorečeni, pa će ih »Kerempuh« osvijetliti.

1. Smije li kandidat za funkcionera pušiti?

NE! Time šteti sebi, a i okolini. To je asocijalna navika i vrlo neugodna. Ako već puši, onda neka se barem opredijeli za domaće cigarete, koje doduše isto toliko smrde koliko i strane, ali su barem ideološki čiste, i na njih se ne troše devize.

2. Smije li kandidat za funkcionera pretjerano jesti?

NE! Kad nema mesa u mesnicama onda ne smije jesti da pokaže kako se mora malo žrtvovati dok ne prođe kriza, a kad mesa ima previše, jer izvoz oslabi, onda ga ne smije jesti da se vidi kako zbog tako dobre poslovne politike nije upao u raskalašenost.

3. Smije li kandidat za funkcionera maltretirati svoju ženu?

NE! Jer postoji opasnost da svoju privatnu ŠKOLU ZA ŽENU na javnoj funkciji pretvori u pravu ŠKOLU ZA ŽENE.

4. Smije li kandidat za funkcionera?

DA! Ali se mora naučiti da bude kratak.

Strašenje u Straškom

U selu Straško ima jedna tvornica. Jedna jedina. I nigdje na kilometre i kilometre daleko nema druge. Mnogi Straščani rade u njoj. I pravi proleteri i oni koji su to tek napola, poluseljaci. No svima je stalo da ona napreduje, svi su strahovali da će propasti, kada su se svakojake teškoće na nju svalile. Svi su bili sretni da se tvornica iz tog izvukla.

Tvornica je počela napredovati, živjeti. I onda je rukovodstvo tvornice suspendiralo četvoricu radnika, trojicu VKV i jednog KV, na traženje OO SK, zbog političkih delikata, zbog razbijanja teško stečenog jedinstva. Dobro rukovodstvo tvornice pokreće disciplinski spor protiv dobrih radnika. Jer, koliko smo čuli, ne kažu jedni za druge da su loši.

A kako su ta četvorica nasrnula na jedinstvo, pitanje je sad. Krive su novine i TV, a i oni što su pismeni. Jer da svega toga nema oni uopće ne bi znali da su doneseni ustavni amandmani, a nedavno i novi Ustavi u kojima (čl. 36) piše da radnici u dijelu radne organizacije u kojem se rezultat njihovog zajedničkog rada može samostalno izraziti kao vrijednost u radnoj organizaciji ili na tržištu, a koji je dio radna i tehnološka cjelina, imaju pravo i dužnost da se konstituiraju kao OOUR. Nisu oni to učinili, makar je njihov pogon, Energana, upravo školski primjer za to. Oni su se samo usuduli tražiti objašnjenje zašto rukovodstvo to nije učinilo, nego se tvornica registrirala kao jedinstvena organizacija, bez OOUR-a.

Nisu ni rukovodioci, ni sekretarijat OO SK protiv ustavnog konstituiranja. Taman posla! Oni su oštro za nj, ali malo sutra. Ne može se, kažu, preko noći. Kao da su amandmani doneseni preksinoć, poslije TV dnevnika. Oni će to već napraviti, kada dođe na red. Sad je prva tehnologija, pa zatim da se rukovodioci ne naljute. Zato je trebalo ovu četvoricu suspendirati. Ne samo zbog njih. I zbog drugih. Jer mogli bi buniti druge, a kud bismo dospjeli kada bi svi radnici počeli tražiti primjenu Ustava.

Međutim, radnici su se požalili sindikatu. A ovi, valjda nemaju drugog posla, više uopće neće da nabavljaju zimnicu, počeli također čitati Ustav. I za nesreću tamo piše (član 47) da i sindikat u slučaju spora ima pravo i dužnost da se umiješa i da zaštiti radnike.

Dok ovo pišemo situacija je neizvjesna. Pata karte.

— Što je vaš muž?
— Pronalazač.
— A što pronalazi?
— Budale koje mu posuđuju novac.

— Od čega toliki ljudi tako dobro žive u naše doba?
— Od nedostatka dokaza.

Manje kokodakanja, više jaja!

— Jeste li možda vidjeli ovdje nekog zeca koji hramlje na jednu nogu.
— Nisam. Da ga niste možda vi ranili?
— Nisam. Stao sam mu na nogu.

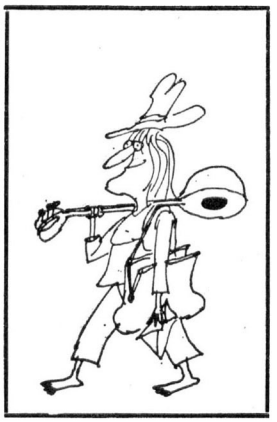

IVICA MOLNAR SOLJANAC, Cavtat — Ostavite se aforizama. Ima toliko lijepih stvari na svijetu.

* * *

DANIEL KOKIĆ, Rijeka — Uz malo više preciznosti, moglo bi biti dobro. Što više konkretnosti iz Rijeke. Dvije objavljujemo.

* * *

IVAN GODINA, Zagreb — Znadete li što je društvena podjela rada. Pustite pjesnicima neka pišu pjesme, nemojte im oduzimati kruh iz usta.

* * *

IVAN PUŠIĆ, Vrgorac — Bilo je nekoliko velikih

basnopisaca, ali nijedan iz Vrgorca.

* * *

STJEPAN ČMRLEC, Klenovnik — Još samo jedan mali napor. Ili ćete eksplodirati ili postati dobar humorist.

* * *

ŽELJKO KOVAČIĆ, Podravska Slatina — Kažete da u vas ima toliko smiješnih stvari. A ni riječi o njima. Samo o lisicama, kokošima... Čujte, ovo nije gospodarski list.

* * *

ANONIMNI DRUG IZ OSIJEKA — Prestanite nas bombardirati tekstom i crtežima. Preporučujemo vam knjigu Irvinga Stonea »Stradanja duše«.

* * *

VLATKO VUKELIĆ, Zagreb — Pokušajmo još jednom.

* * *

MIDDLESEX — Ovdje su u posljednje vrijeme primijećene veće i manje skupine djece u igri po gradskim travnjacima. Sociolozi smatraju da su te grupe djece posljedica grupnog seksa. (I. H.)

* * *

BEOGRAD — Društvo optimističkih ekonomista na svojoj je sjednici jedinstveno zaključilo: Ako ovako nastavimo, moći ćemo s našim plaćama sasvim lijepo izlaziti — u šetnju. (I. H.)

— Pa ti već piješ sedmu čašu vina.
— A što bi htjela? Da poslije šeste odmah pijem osmu.

ZAPISNIK

Na 13. sastanku Radničkog savjeta bolnice »Dr. Rezoslav Satarić«, održanom 13. IV 1974. godine, usvojeni su slijedeći zaključci:

1. Usvaja se žalba supruge doktora Birokratovića, koji radi na seciranju bivših pacijenata. Preporuča se da se imenovani vrati na raniju, administrativnu dužnost, jer, prema riječima njegove supruge, on se nikako ne može odviknuti od navike da posao odnosi kući, da ga tamo dovrši...

2. Zabranjuje se šefu kuhinje da u uniformi u kojoj radi, odlazi k svojoj zaručnici, zaposlenoj na kirurškom odjelu, jer to izaziva pravu paniku među pacijentima...

3. Usvaja se žalba apotekara Nobelovića u vezi s receptima doktora Škrabalovića. Naređuje se doktoru Škrabaloviću da ubuduće čitkije ispisuje svoje recepte, jer je gore navedenom apotekaru već tri puta eksplodirala smjesa, koju je napravio po receptu ovog liječnika. Inače, dotični apotekar prijeti da će se prekvalificirati u pirotehničara...

4. Vozaču kola hitne pomoći, Peri Brziću, zvanom »Dženki Stjuart« naređuje se da ubuduće pazi kako vozi, jer bolnica nije u mogućnosti da angažira još jedna kola hitne pomoći, koja bi iza njega skupljala pacijente, koji su ispali iz njegovog vozila.

5. Kirurgu Rastresenkoviću naređuje se da malo pripazi kod operacija i da ne ostavlja u pacijentima različite predmete, jer grudni koš pacijenta nije isto što i koš za otpatke.

6. Nalaže se primarijusu Bjelobradiću, da obrije svoju dugu bradu, jer s njom toliko sliči na svetog Petra, da to na pacijente ostavlja strašno šokantan dojam...

NIKOLA TRGOVČIĆ

— Mama, ako me netko bezobrazno fiksira, što da uradim?
— Pocrveni, drago dijete.
— A ako ne mogu?
— Onda pomisli na nešto zbog čega ćeš pocrvenjeti.

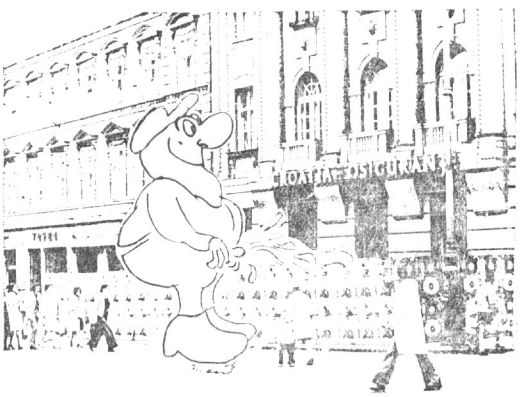

Piše mi čitalac P. J. iz Zagreba da pozdravlja akciju redakcije »Vjesnika« i Turističkog saveza Zagreba koja, kao što znadete, dragi čitaoci, ima za cilj da naš grad učini ljepšim, urednijim i čišćim.

»Ja sam jedan od ogorčenih građana«, kaže J. P. »koji svaki dan promatraju kako se onečišćava naš grad, naš beli Zagreb grad. Eto, neki dan stojim na tramvajskoj stanici i vidim jednoga čovjeka kako trga kartu iz bloka i baca je na pločnik Fuj, pomislih, i pljunuh od gađenja. Ne jedanput, nego dvaput, tri put, stvarno sam masno hračnuo toliko mi se sve to zgadilo. Kad je to vidjela jedna žena, počela je čak i povraćati, toliko je se dojmilo što je onaj čovjek bacio papir na trotoar. Zato se obraćam vama, dragi Embargo, jer vi ste najpozvaniji da kažete nešto o tome...«

Sad, dragi čitaoci, ja sam stvarno dužan odgovoriti dragom J. P. koji me naziva dragi Embargo, i drago mi je što se mogu uključiti u raspravu o našem dragom Zagrebu. J. P. ima pravo što se toliko uzbuđuje kad netko uneređuje ovaj naš dragi Zagreb, jer ta ružna navika toliko smeta svima nama koji volimo ovaj naš grad, i mogu shvatiti dragog J. P. koji je hračnuo, uz primjedbu da nije morao hračnuti tako masno, jer i to na neki način ne pridonosi čistoći našeg dragog grada. Ujedno sam svakako srcem i dušom uz drugaricu koja je počela povraćati, uz ogradu da je mogla pričekati s povraćanjem i ne davati oduška svojoj ljubavi prema našem dragom Zagrebu baš na tramvajskoj stanici. Uglavnom, ja kao i uvijek mislim da su svi oni u neku ruku u pravu, i da je teško nešto odredenije reći, to prije što se iza toga nešto možda i krije, i zato mi je drago što na žalost zbog ograničenosti ove rubrike ne mogu ništa reći.

Embargo

Savjeti

Već duže vrijeme imam trakavicu (oko dvije godine). Molim vas, postoji li način da je se riješim?

M. N. Samobor

Postoji prokušan i bezbolan način. Petnaest dana za redom jedite kuhana jaja, a zatim salatu. Šesnaesti dan pojedite samo kuhano jaje. Nakon nekog vremena trakavica će izaći i zapitati »A gdje je salata?«. Vi je onda maznite tupim predmetom po glavi.

Imam 35 godina, a nemam urednu stolicu. Katkad sjedim na zahodu po dva sata i pročitam sve novine, čak i one rubrike koje bi me inače mogle stimulirati, ali ništa ne pomaže. Što da radim.

Andrija Ž. Karlovac

Progutajte uz svaki obrok komadić željeza, a na dno školjke stavite jaki magnet.

Bio sam na mnogobrojnim pretragama, ali liječnici nisu mogli ustanoviti zbog čega sam sklon maltretiranju djece. Jednostavno ne mogu drukčije, to mi pričinja užitak, a htio bih se toga riješiti, jer vidim da nije humano.

Velimir O. Zagreb

Pokušajte autosugestijom. Ako ne ide, pokušajte upotrijebiti svoju sklonost prema maltretiranju djece na znanstven način. Pišite priručnike za matematiku za prve razrede osnovnih škola.

Imam govornu manu. Ne mogu izgovoriti rečenicu do kraja, stalno zastajkujem, i to mi smeta u društvu. Što da radim?

Duje P. Split

Zaposlite se u pošti. Na slanju brzojava.

Već nekoliko godina drhću mi ruke. Imam 40 godina i smatram da to nije normalno. Možete li mi preporučiti neko efikasno liječenje.

D. V. Osijek

Mogu.

Neki dan sam sav požutio. I oči su mi žute, i lice, i uopće sam sav žut. Može li to biti žutica? Inače imam 25 godina i profesionalni sam nogometaš. Što da radim?

V. B. Beograd

Pauzirajte jednu utakmicu.

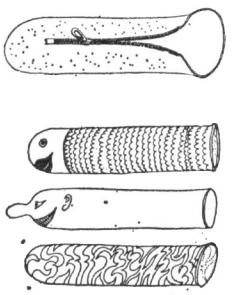

Vesele prezervative za vikend preporuča vam IVAN ŠARIĆ

Dragi doktore. Imam dvije lijeve noge, što sam shvatio tek nedavno. Kako mi to pričinja poteškoće u životu, već sam se bavio mišlju da se ubijem. Vi ste mi jedina nada.

B. S. Zadar

Pokušajte u »Dinamu«.

DEMANTI

BRANE OBLAK nakon utakmice u Tuzli

Osamljena serca

ZAGREPČANIN 40/21/22/ /56/1943/2/1876/5 sasvim normalan osim što malo trza lijevim ramenom, traži odgovarajuću žensku koja je sasvim normalna osim što trza desnim ramenom. Srodna dušo javi se. Trzat ćemo se zajedno. Brak moguć. Šifra: normalnjak.

ARHITEKT 52/54/2/777/ /415-836) ne pije ništa osim alkohola, lijep i zgodan, uhodan, ima stan, dvije plastične operacije i vikendicu na moru. Traži žensku osobu nižeg rasta (metar i deset) lijepo građenu, radi zajedničkog promatranja košarkaških utakmica. Šifra: Ćosić

MLADIĆ 56/3/456987/2/34 /78/ želi upoznati nevinu djevojku, po mogućnosti rastavljenu. Jedno dijete ne smeta, ako ne bi živjelo s nama. Uvjet: duga crna kosa. Po mogućnosti plavuša. Šifra: »Mili moj«

DJEVOJKA 45/2/54677657 646/23/44 traži muškarca radi braka. Po mogućnosti da posjeduje svoj stan u vlasništvu, i da je kuća solidno građena. Ima 132 kilograma. Zajedničko žderanje moguće. Šifra: trakavica.

ZNAM da si negdje sama i da čezneš za toplinom doma, za toplim zagrljajem i vrućim cjelovima. Rastavljen sam, ali svojom krivnjom. Još me nijedna nije uspjela zadovoljiti u potpunosti. Sentimentalan sam, što potvrđuje da sam odmah poslije izlaska iz zatvora išao posjetiti u bolnicu svoju zadnju ženu. Šifra: Goethe.

DRAGI ČITAOCI »KEREMPUHA«. Ukoliko ŽELITE NAĆI SRODNO SERCE, POŠALJITE VAŠE DIMENZIJE I KARAKTERNE OSOBINE NAŠOJ RUBRICI »OSAMLJENO SERCE«.

— Htjela sam te iznenaditi tortom, ali ju je pojeo pas!

— Ne smeta. Kupit ćemo drugog.

Velika humana akcija »Kerempuha«

Pomozite našim uvoznicima! (da se dosjete što bi se još moglo uvoziti)

Pravo pomaganja imaju svi stanovnici SFRJ. Svaki iole pametan prijedlog bit će uzet u obzir, a najbolji će biti i nagrađeni lijepim nagradama. Prva nagrada: uvezena zemlja crnica iz Austrije, pola kilograma. Druga nagrada: vrlo lijep pijesak uvezen iz Mađarske, četvrt kilograma. Treća nagrada: kamenje iz svih dijelova svijeta, u raznim veličinama, vrlo lijepo, okruglo i ćoškasto, tri komada.

Javite se što prije!

Čemu Pionirski grad?

Dvadeset milijuna dinara utrošeno je za rekonstrukciju Pionirskoga grada u Zagrebu, a onda je nedavno, na sjednici Savjeta za socijalnu zaštitu Skupštine grada rečeno da je taj novac bačen u vodu i da se ljudi koji su imali na raspolaganju ovaj juniorski gradić nisu brinuli o njemu.

A uostalom čemu pionirski grad?

Zar ne bi bilo bolje iskoristiti ga u druge svrhe?

Zar djeca nemaju dovoljno zraka u samom Zagrebu, zar na njih ne vreba dovoljno opasnosti na zagrebačkim ulicama, u stanovima? Zar još da se veru po drveću pa da slo-

---

»Gdje vas boli?«, pita doktor mesara.
»Između prednjeg dijela i krmenadla«.

---

me ruku, ili da tamo negdje preskaču nekakav potok pa se smoče i dobiju hunjavicu! Ne! To nećemo. Zar da djecu naučenu da udišu mirise auspuha šaljemo negdje u nekakvu tamo šumicu, gdje bi doživjela zračni šok koji bi im mogao raznijeti pluća! Ne!

Nego treba taj mali dječji Peyton namijeniti drugima.

Recimo napraviti male bungalove gdje bi tatini sinovi mogli tucati mamine kćeri subotom i nedjeljom u miru i tišini uz »Kent« i »Marloboro(u)« i sasvim malo whyskija radi arome.

Ili pretvoriti Pionirski grad u lovište. Da, to je najbolje. Naravno, u to lovište ne bi imao pristup ko god, ni kaj god, nek jako visoki, ali bi se zato pucalo i na nisku divljač. Jasno je onda da djeci tamo ne bi mogao biti omogućen pristup, kako ne bi došlo do tragedije.

Molimo da se ove »Kerempuhove« ideje raspra-

VLADIMIR MLINAR

ve na slijedećoj sjednici Savjeta za socijalnu zaštitu s drugarskim pozdravom: »Pioniri maleni, mi smo djeca prava, svakog nas dana prelaze ko zelenu travu... tralallalalala.

Još uvijek zapravo nije završila znanstvena polemika između uvaženih povjesničara Stipe Gunjače i Nade Klaić, oko djela »Historia Salonitana« u kojemu ima jedno nejasno mjesto koje Stipe čita URBORUM, a Nada SERBORUM. Ako dođe do sudskog spora, Stipe se kune da će dovesti Tomu Arcidakona za svjedoka.

* * *

Draženu Vrdoljaku, glazbenom kritičaru, stižu mnogobrojna pisma oduševljenih čitalaca, nakon što je ustvrdio da je u ovogodišnjoj Opatiji pobijedila ipak najbolja pjesma. Tekst tih pisama ima lirski ton, s epskim epilogom iliti junačkim što znači da su nepotpisana, a glase otprilike: »Eto našao se kreten koji brani dugokose idiote...« Čuvaj se ćelavaca, Dražene, mili moj...

* * *

U nekrologu Mati Lovraku, Gustav Krklec je na četiri kartice teksta tri put spomenuo Veselka Tenžeru, tako da nije bilo jasno je li to nekrolog Lovraku ili Tenžeri.

* * *

Od svih mogućih, a i one većine nemogućih skladatelja zabavne i one druge glazbe, jedino je Ivo Kerbler ustvrdio da je »natječaj za tekst nove jugoslavenske himne upravo idealan«. Dalje je u osobnoj eksploziji oduševljenja nakon koje je ipak ostao živ, s lakšim ozljedama, rekao i ovo: »Pretpostavljam da će se od tri nagrađena teksta načiniti jedan koji će biti himna«.

Znači, stvar je gotovo riješena. Još samo da Kerbler kupi »OHO« ljepilo i himna je tu. AHA!

ICO VOLJEVICA

Vic s ulice

Plešu igrač Dinama i djevojka u diskoteci. Ona visoka, za nekoliko glava viša od njega.

— Čujte, molim vas, koliko ste vi visoki — zapita je on.

— Metar devedeset i četiri... A vi?

— I ja metar devedeset i četiri. Samo ne znam što mi je danas...

* * *

U Hrvatskoj postoje 54 festivalske manifestacije, i za sve se može pronaći lova. Samo za festival humora ne. Jer, to bi već zbilja bilo smiješno.

U dubokoj boli javljam svim rođacima, prijateljima i znancima tužnu vijest da je moja premila supruga

ŠTEFANIJA MALČEC

zaklopila svoje blage oči, ostavivši iza sabe nejaku kćerku Melaniju, kojoj ovim putem tražim maću žensku osobu, koja bi joj zamijenila nikada prežaljenu majku. Po mogućnosti da je plavojka, ugostiteljske struke, s nešto gotovine. Brak moguć. Upitati u bifeu »Dvije seke« od 6—23 sata. Roštilj radi!

Horoskop

OVAN 21. III—20. IV — ON: Mali sukob s voljenom osobom, ali bez težih posljedica (lakša fraktura lubanje). U vašem životu pojavit će će u svibnju treća osoba. Zovite stolara ,neka vam napravi takav ormar koji se ne može otvoriti iznutra. Onda onome koji ostane unutra postavljajte uvjete. Predložite mu da se oženi s vašom ženom. ONA: Nije još sve izgubljeno. To što on odbija seksualne odnose s vama, znači samo da je sramežljiv, a ne impotentan. Ohrabrite ga! Izvedite ga na večeru, i neka popije što više, to će mu razvezati ne samo jezik. Zdravlje izvrsno. U stvari, vi pucate od zdravlja, toliko da se susjedi već tuže na buku.

BIK — 21. IV—20. V — ON: Uspjesi u poslu. Vaš prethodnik doveo je poduzeće na rub propasti, ali vi ste otišli korak naprijed. Ponavljajte svaki dan tri puta broj svojeg računa u švicarskoj banci. Ako i to zaboravite kao što ste zaboravili navesti neke stvari u završnom računu — gotovi ste. ONA: To što on dovodi u kuću druge muškarce, ne znači da vas iskušava. On je, naime, pronašao najbolji način da im vrati novčane dugove, a kako ste u stvaranju tih dugova i vi sudjelovali, nije nečasno da mu malo pomognete. Zdravlje prilično za muške i ženske bikove.

BLIZANCI 21. V—21. VI — ON: Uzrok razmirica u vašem braku je razlika u odgoju, i to velika. Vi ste, naime, neodgojeni, a ona nije (odgojena). Prema tome, u tome i nisu uzroci razmiricama. Sjetite se što bi moglo biti. Sjetite se da ste zadnji put zajedno izašli u vrijeme kad su se Francuzi povukli iz Indokine. ONA: Morate donijeti jednu riskantnu odluku, jer ovako više ne može. Ako i dalje bude larmao, škripao i svaki čas zakazivao, bacite ga kroz prozor i nabavite si drugoga. Uostalom i sami vidite da je vaš stroj za pranje rublja praktički gotov. Zdravlje dobro, upala pluća s komplikacijama.

RAK 22. VI—22. VII — ON: Ne upuštajte se u igre na sreću. Znadete i sami da imate sreće u ljubavi, pa prema tome na kocki ne možete ništa dobiti. Ljubav: i treća žena će vas napustiti zbog toga što u spavaćoj sobi držite tvora. Vaše uvjeravanje da se jadna životinja neće zagušiti, malo koristi. Ona: Čini se da ste ostali u drugom stanju. Doduše, o ocu nemate nekih konkretnijih podataka, osim da se zove Pero, ali i to je dovoljno za početak. Zdravlje vam se pogoršalo otkako ste pojeli onaj odrezak u restoranu. Niste imali pravo kad ste se razljutili na konobara koji vam nije znao reći koliko je staro pečenje. On je, naime, tek osam dana radio u tom lokalu.

LAV 23. VII—22. VIII — ONA: Ako je bila kakva prepreka na putu vašoj

sreći, sada je stvarno više nema. Uostalom, prepreka je svladana prilično bezbolno. To što vam je on rekao da je idotizam nasljedan, ne znači drugo do da vrijeđa svoje roditelje. ON: Nije lijepo što ste stambenoj komisiji rekli da živite u podrumu. To što ste dan i noć u »Gradskom podrumu«, vaš je privatni problem. Upustite se u najsmjelije planove! Uspjeh će sigurno izostati. Zdravlje: kao NK Zagreb.

DJEVICA 23. VIII—22. IX — ONA: Najljepši mjesec u dugim godinama vašega braka bit će upravo ovaj svibanj. Postići ćete najljepši sklad s vašim partnerom. Naime, on će čitav ovaj mjesec biti na putu. U međuvremenu nađite alternaciju preko malog oglasnika, ali budite oprezni. Neki koji se javljaju žele samo seksualne odnose. ON: Vaš znanstveni rad o rodama privući će pažnju. Naročito tvrdnja da roda više nema u gradovima zbog toga što nitko u njih ne vjeruje.

VAGA: 23. IX—22. X — ONA: Imate smisla za glazbu. Vaša dilema da li da se opredijelite za klavir ili violinu, sasvim je deplasirana. Studirajte

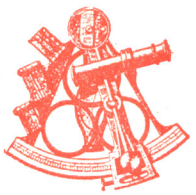

oboje, jer tako ćete moći pratiti samu sebe. Manje pušenja neće vam škoditi. Vaša navika, za koju vi mislite da je vrlo inteligentna — to jest što bacate pola cigarete, neće vam pomoći. Pokušajte baciti pola kutije. ON: U svemu ćete uspjeti zahvaljujući vašem taktu sa ženama. Tako taktična čovjeka rijetko se nalazi. Ipak, možda vaš tročetvrtinski takt ne odgovara mlađim djevojkama...

ŠKORPION 23. X—22. XI — ONA: Bit ćete rastrzani između dva partnera. Pazite da vas na kraju zbilja ne rastrgnu. Potaknite ih da se dogovore kome će što pripasti. Neka načine plan i odnesu ga u Ured za katastar. Ako dođe do imovinsko-pravnog spora, žrtvujte jednoga od njih, recite na sudu da je taj drugi na divlje gradio svoj odnos prema vama. ON: Bolje je da se više ne vozite automobilom. Idite pješ-

ke. Ako su vam četiri kotača toliko ušla u krv, hodajte na četiri noge. Vaša primjedba u kazalištu da se glavna glumica još dobro drži iako je između prvog i drugog čina prošlo deset godina, u najmanju je ruku glupa.

STRIJELAC 23 .XI—21. XII — ONA: Čujte, taj čovjek bi vam mogao biti djed. To što je on čuvao Ferdinanda u Sarajevu, stvarno nije razlog da ga toliko cijene. Uostalom, Ferdinanda su ubili, i to ne jedanput, a ima šansi da ga još nekoliko puta zatentiraju. Inače, povukli ste dobar potez s tom spavačicom. Platili ste 30 starih tisuća, a uopće se ne vidi. ON: To što tvrdite da je Adam bio prvi golman na svijetu, uopće nije duhovito. Ni to što pričate da ste u početku braka gotovo pojeli svoju ženu od miline, a sada se kajete što to niste učinili.

JARAC 22. XII—20. I — ON: Vama je znak u kojem ste se rodili zapravo veliko opterećenje u životu. Nagoni vas, naime, da se ponašate kao jarac u raju, a vi uopće niste taj tip. Nježni ste i romantični, pažljivi s voljenim osobama. Vasa nježnost je bezgranična. Inače, u Amsterdamu imaju na lageru nove bičeve koji ne ostavljaju ožiljke. ONA: Kažu da je bik opasan s prednje, mazga sa stražnje, a žena sa svih strana. To se odnosi i na vas. Zdravlje vam je dobro, ali umjesto onih pilula što su vam preporučili prije odlaska na posao uzmite — taksi.

VODENJAK 21. I—18. II — ON: Vaša gadna navika uzima sve više maha. No, priznajemo vam da ste u neku ruku vojaer klasičnog tipa, kakvih ima sve manje. Čak i kad u prirodi promatrate neki par, vi iz džepa izvlačite malu ključanicu i virite kroz nju. Inače, na poslu vam prijeti opasnost: lansiranje oko 20. svibnja. ONA: Dobro je što ste skratili kosu, ali nije dobro što ste produžili bolovanje. Naime, dok vi fol bolujete, jedna druga djevojka grebe se oko šefa. Vratite se što prije na posao, i spustite tu djevojku na zemlju. Bez lifta.

RIBE 19. II—20. III — ONA: Ako vam on kaže da stanuje u trećem katu jedne velike dvokatnice, ako veli da je rođen 31. veljače i da mu otac nije mogao imati djece, nemojte mu odmah povjerovati. Možda laže. Ako ste žalosni, pretplatite se na »Antologiju hrvatskog humora«. ON: Baš je to nezgodno. Kad se pore srce i razum najčešće pobjeđuje želudac. Uostalom, sami ste izabrali taj posao. Opravdava vas što niste imali kaj za jesti. Sad se imate za kaj žderat!

ZAGREB — Otkad je mlijeko poskupjelo na tri dinara i 70 žutih para, Zagrepčanke radije kupuju vrećice od pola litre nego od litre.
Kad još više poskupi, bit će najbolje da ga mljekara prodaje u vrećicama za šampon. (V. B.)

PULA — Voda u pulskoj luci je do te mjere prljava da se opjevani miris mora poistovjetio s mirisom kanalizacije. Nadležni razmišljaju da pulsku luku pretvore u uzgajalište morskih svinja, jer samo bi one tu možda mogle opstati. (N. T.)

ZAGREB — Neke su prodavaonice automobila otvorene samo prije podne. Radnik koji radi recimo od 6 do 14 sati može kupiti mercedes samo za vrijeme gableca. (V. B.)

SPLIT — Splitski »Promet« priprema poskupljenje prijevoza. Ipak, ima jedna vedra stvar: guzvanje će i dalje biti besplatno. (D. D.)

ZAGREB — U svojim podrumima u Vodnikovoj ulici »Vinoprodukt« drži stotine vagona vina. Šteta što podrumi nemaju veze s gornjim katovima gdje se održavaju tečajevi stranih jezika, jer u »Vinoproduktu« kažu da njihova vina govore sedam jezika. (V. B.)

PULA — U prošloj su godini od svih zaposlenih u pulskoj komuni najbolje plaćeni bili oni zaposleni u kulturi. To je i pravedno. Kad nam je već kultura siromašna, neka bar kulturni radnici budu bogati. (N. T.)

ZAGREB — Neke su noći razbojnik i dvije razbojnice opljačkali jednog čovjeka na sasvim novi način. Dok su razbojnice izvlačile novčanik, razbojnik je žrtvu zubima držao za uho. Otorinolaringologija! (V. B.)

SAMOBOR — Unatoč tome što su cijene na tržnici u Samoboru za 34,2 posto više no u Zagrebu, Samoborci uspješno spajaju kraj s krajem. Naročito Gornji Kraj s Donjim. (I. H.)

ZAGREB — Fantom sa Sljemena netragom je nestao. Nije poznato u kojem se pravcu kreće, niti je li još uopće živ. Na pomisao da nije živ nagoni nas podatak da se na Sljemenu nema gdje što pojesti ni prespavati, pa ni sjesti, i stoga je vjerojatno da je dotični fantom crknuo od gladi i umora. (Đ. L.)

SPLIT — Iako će Split uglavnom spreman dočekati sezonu, građani se pitaju zašto nisu proširene kapaciteti najjeftinijeg splitskog prenoćišta. Gradskoga parka... (D. D.)

PULA — Iz dobro informiranih krugova saznajemo da se pulsko brodogradilište »Uljanik« poznato po gradnji mamut-tankera ozbiljno sprema da jedan takav brod sagradi i za domaću trgovačku flotu. S obzirom da »Uljanik« takve brodove gradi u dva dijela, to će i naručilac — kako se također neslužbeno saznaje, platiti u dva dijela — jedan preko banke, a drugi preko suda... (N. T.)

SPLIT — Mnogima su već ovdje stali na žulj, pa i Grguru Ninskom. Njemu je palac još dan-danas otečen. (H. V.)

ZAGREB — Gradnja nove uspinjače nastavlja se užurbanim tempom. Ima izgleda da se uskoro upriliči svečano otvorenje. Još se ne zna koja će istaknuta zagrebačka ličnost prerezati konopac. (h)

PULA — Iako se pitanje opskrbe pulske komune dovoljnim količinama vode već godinama povlači po dnevnim redovima raznih foruma, Pula će, po svemu sudeći, i ovu turističku sezonu dočekati sa starim problemima. S obzirom da je u takvoj situaciji pravi luksuz imati vodu u koljenu, mogao bi u najskorije vrijeme biti donijet zakon po kojemu bi vlasnici vode u koljenu plaćali porez na luksuzne artikle. (N. T.)

ZAGREB — Tržnica koja se sada nalazi na Kvaternikovom trgu morala bi se preseliti na današnji prostor tvornice »Gorica«. Međutim, sve to ide vrlo sporo, jer bi se morali rušiti još neki objekti, među njima i stambene zgrade u kojima još ima živih ljudi, a i to je propust »Gorice« jer ih nije uspjela sasvim zagušiti. (h)

SPLIT — »Bellevue« je promijenio inventar. Zadržani su samo stalni gosti. (D. D.)

Rječnik novinskih izraza

NOVA CIJENA — izraz koji u novijoj terminologiji (ne višoj terminologiji) znači — v i š a cijena. Ukoliko se dogodi čudo pa se nekom proizvodu snizi cijena, onda lijepo, jasno piše — n i ž a c i j e n a.

DERIVAT NAFTE — izraz koji se rabi za b e n z i n, i to kad ovaj poskupi. To se onda objavljuje na posljednjoj stranici. Kad se potrošači uvjeravaju da benzin neće poskupjeti, onda se to objavljuje na prvoj stranici, i rabi se izraz b e n z i n.

SIZIFOV POSAO — nasmijavanje Dalibora Foretića.

OD STRANE — lingvistički vrlo sretan izraz, a upotrebljava se u sve mile svrhe. Na primjer: on je dobio glasove od strane birača. Ili: Kriza je prebrođena od strane samog poduzeća. Ili: oni su dobili uvjeravanja od strane druge strane.

VRŠITI — izraz koji je ušao u javnu uporabu gotovo tolikom čestoćom kao i jedan drugi glagol koji je doduše malo teško štampati. Primjer: vršiti ronjenje, vršiti popravak cipela, vršiti izgradnju pruge, vrši spavanje. Vršiti vršenje ne može se reći, iako neće biti čudo da se i ta fraza pojavi.

FAKULTET POLITIČKIH NAUKA — fakultet u Zagrebu koji tiska humoristične rječnike novinskih izraza za potrebe svoje novinarske škole.

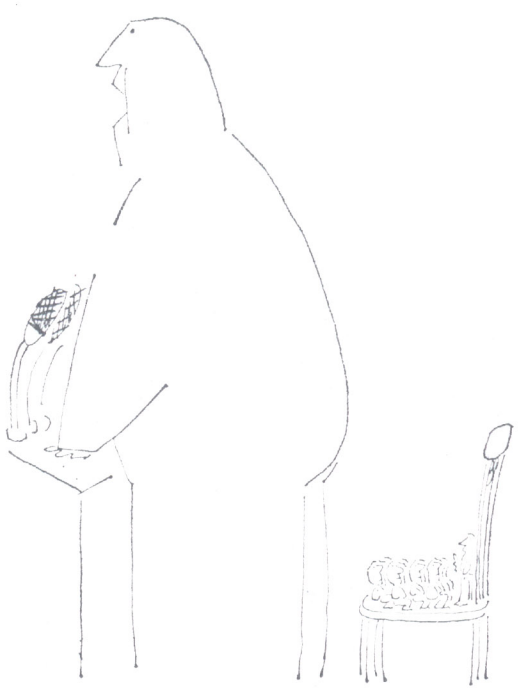

NEDELJKO DRAGIĆ

Vlado Šimenc

Bunker u šesnaestom okrugu

U zagrebačkim naseljima preko Save živi stotinu i pedeset tisuća stanovnika. To je priličan broj stanovnika u priličnom broju zgrada. Međutim nijedna od tih zgrada nema čestit podrum. A podrum kao podrum. Može služiti kao drvarnica. Može biti spremište za stari štednjak ili dječja kolica. Može najzad, zlu ne trebalo, poslužiti kao zaklon od zračne opasnosti.

Stvar podsjeća na izletnika koji se uputio predaleko, a kišobran nije uzeo, jer se ponadao sunčanom vremenu. Dobro, kiša ne mora pasti, ali se čovjek pribojava svakog oblačka. I kakav mu je to izlet. Stalno zuriš u oblake. Ne dospiješ ubrati cvijet. Netko bi pomislio da ljudi u Zabrđu, Nutrini, Topotu, Reumatincu i Novom Zagrljaju žive u zebnji pred vrag bi ga znao kakvom mogućom opasnosti. Netko bi također pomislio da su građevna poduzeća strpala u džep pare, a da ljudima nisu pružila ni najosnovniju zaštitu od eventualnosti. Sretom, tome nije tako. Pare što su ih poduzeća uštedjela na skloništima stoje u svako doba na raspolaganju građanima. Stvar je u tome da graditelji nisu htjeli suptilnu prozračnost novogradnji unakaziti betonskim utvrdama. S druge strane vijek brzine u kojem živimo, a ponekad se i vozimo, omogućuje djelotvornije i pouzdanije oblike izmicanja od nevolje. Čemu bježati u podrum, kad možemo za tili čas napustiti ugrožena područja. Molim, ne moramo uskakivati u umjetne satelite. Postoje mnoga druga vrlo djelotvorna prometala. Spomenuti novac dobro je došao stambenim poduzećima »Dugomont«, »Jazbina«, »Zagreb 007« i »Kvakainvest« da upriliče svojevrsnu demonstraciju. Evo što priča direktor »Dugomonta« čiji kolektiv u akciji sudjeluje najvećim ulogom:

Direktor »Dugomonta«: Podrum ne štiti od svih opasnosti,pogotovo od podzemlja

Želimo jednom za svagda dokazati da smo gradnjom naselja preko Save preuzeli obavezu da pružimo stanovništvu maksimalan osjećaj sigurnosti. Vidite ,oni koji zagovaraju skloništa misle samo na jednu vrst opasnosti. Mi smo u dogovoru sa stručnjacima uzeli u obzir sve moguće opasnosti, kao: potres, poplavu, požar i zaključili da jedini siguran spas od opasnosti predstavlja bijeg iz ugroženog područja. I to ne po sistemu — mili moji kuda koji — već organizirano. Mi ćemo s vremena na vrijeme upriličiti poneku vježbu da bismo potvrdili našu umješnost i efikasnost u spašavanju građana.

Riječ utjehe: Nismo prepušteni sami sebi, nego drugima

I eto, već jutros je održana velika vježba cjelokupnog stanovništva u naseljima preko Save, u organizaciji »Dugomonta«, »Kvakainvesta«, »Jazbine« i »Zagreba 007«. Pokazalo se da ljudi u tim naseljima nisu nezbrinute ovčice. Vježba je počela oko 6 sati. Na prodoran zvuk sirene pola stanovništva je otišlo na posao. Time je problem spašavanja prve polovice stanovništva efikasno riješen. Ostale su žene, djeca, starci i poneki socijalni osiguranik na ce-ceu. Da bi štimung nevolje bio potpun, nebo iznad kuća paralo je nekoliko školskih aviona marke »Roda« koji su na poplašeni živalj bacali znalački modelirane plastične bebe. Budući da u naseljima nema dovoljno igrališta, dječjih vrtića, jaslica i obdaništa, ljudi su bili užasnuti. Mnogi od njih u tim neizvjesnim trenucima postavili su niz karakterističnih pitanja: tko, gdje, kada, i što je najvažnije — kamo?

Dilemu je prekinula kolona autobusa transportnog poduzeća »JATO«. Ljudi se još nisu snašli, a već su prepuni autobusi jurili put zagrebačkog aerodroma. Tamo je čekalo novo iznenađenje. Brojne kompanije, da nabrojimo samo neke: »Airtrans«, »Sviter« i »Luftbalon« zajedno s domaćom kompanijom »Jato« poslale su po nekoliko stotina modernih i udobnih aviona. Poslije carinskih i ostalih formalnosti putnici su sjeli u brojna letala. Na deset tisuća metara visine bili su posluženi ukusnim i obilnim ručkom. U veselom raspoloženju, uz pjesmu i doskočice, stigli su cilju svoga putovanja — u Pariz. Tamo su opet čekali autobusi. Razdragana kolona već malo pod gasom zaustavila se uz mamutsku građevinu u Ulici de la Perouse. To je u otmjenom XVI okrugu, među vilama bogataša, pet minuta od Slavoluka Pobjede. Lokacija uz Slavoluk pobjede brižno je odabrana, da se oduši naš inače urođeni optimizam i vjera u povoljan ishod operacije.

Dakle, Rue de la Perouse, XVI okrug, zgrada broj 29. Naš pariški izvjestitelj našao se u zgradi 29 okružen došljacima iz Zagreba.

Bunker kojemu ne može nauditi ni neprijatelj izvana ni neprijatelj iznutra

»Za one čitaoce koji nisu upućeni u cijelu stvar, opisat ću mjesto s kojega se javljam. Zgrada broj 29 u stvari je ogroman bunker iz prošlog rata. Bunker u visini mjeri 23 metra, dugačak je više od 30 metara, a širok preko 20. Poslije rata bio je američka radio i telefonska centrala za Evropu. Godine 1966. Amerikanci sele u Bruxelles, a bunker postaje vlasništvom Companie Bancaire. Ako niste znali, bankari su vrlo naivna stvorenja. U svojoj naivnosti unajmili su tvrtku specijaliziranu za rušenje bunkera. »Bit će to jednostavan posao — govorili su pipajući stijene bunkera. — Za pola godine na mjestu bunkera imat ćemo poslovni neboder od 50 katova.«

Valjalo je samo srušiti bunker. Stijene bunkera bile su malo hrapave, što nije smetalo. Smetala je druga jedna stvar: njihova je debljina iznosila dobrih 6 metara. Poslije dva tjedna bušenja teškim pneumatskim bušilicama iz kamenoloma, stručnjaci su jedva jedvice vrlo osjetljivim mikroskopima otkrili nekoliko beznačajnih rupica u žilavom pročelju bunkera koje baš i nisu na istom mjestu gdje se bušilo. Onda su dovukli stotinjak buldoždera i pokušali odgurati bunker malo u stranu.

Advokat Charpentier odlučio stvar predati svom advokatu

Zapljuštali su prigovori sa svih strana, a bunker i onako nije pomaknut. Buka je bila nemoguća. Odvjetnik Eric Charpentier s broja 31 izjavio je: »Otkako su počeli s rušenjem, izgubio sam sve svoje klijente. Pristižu mi još samo gluhonijemi klijenti.«

Susjed s broja 27 potužio se:

»Prvih dana još kako-tako. Kada u mojoj kupaonici plesala je i tumarala amo-tamo. Ali sad već tumara po cijeloj kući i ruši namještaj. Nikad ne znam u kojoj ću se prostoriji danas okupati.« Upravitelj obližnjeg otmjenog hotela »Raphael« čupa kosu: »Gosti su svi do jednoga pobjegli u donjem rublju i nisu dospjeli podmiriti račun.«

»Companie Bancaire« platila mu je 45.000 franaka, tek toliko da se smiri, premda nije ni luk jela ni luk mirisala.

Obarajući slona dobili buhe

Onda su pokušali dinamitom, jer se upotreba bušilica pokazala suviše glasnom. Da se eksplozije nekako priguše, dopremili su dvjesta tona slame i njome prekrili bunker. »Možda će malo šuškati, ali to je još uvijek bolje od tutnjave eksplozija« — mislili su naivni vlasnici bunkera.

Sutradan susjedi su se budili podbuhlih očiju sa slamom u kosi. A usporedo sa slamom došli su i žohari. Javnost je bila šokirana. Novine su javljale: »Žohari pod plemićkim) grbom. Žohar u ministarskoj foteljі«. Onda je došao kraj. Nismo mislili reći kraj bunkera.

Ni govora! Netko je, naime, bacio čik u slamu i dvjesta tona slame otišlo je zajedno sa žoharima. Tri stotine vatrogasaca i četiri stotine policajaca gasilo je požar, a dvije-tri kade napunjene vodom dolutase su same od sebe. Požar je ugašen, ali su usput gotovo ugušilo i desetak gasilaca. Nekoliko stanova u okolici i jedan hotel otišli su u dim i pepeo, a mnogim je domaćicama izgorio ručak. Jedino je bunker ostao čitav, malo topao i garav poput vesela dimnjačara. Ugledni pariški list »France Soir« napisao je doslovce ovo (citiram): »Ne bi li bilo najbolje da ovaj bunker pretvorimo u podrum za uzgoj šampinjona? Ta morali bismo jedamput shvatiti da je on jednostavno nerazorіv.«

Zagreb skače u Pariz — samome sebi po pomoć

Međutim, svako zlo ima svoje dobro. Nepuna dva sata avionom od Pariza nalaze se nova zagrebačka naselja preko Save. Po vrlo originalnoj zamisli, naselja nemaju nikakvih skloništa za slučaj bilo kakve elementrane opasnosti. Kao stvoreno da se između građevinskih poduzeća »Dugomont«, »Jazbina«, »Zagreb 007« i »Kvakainvest« s jedne strane, te »Companie Bancaire« s druge strane sklopi ugovor o korištenju bunkera. Ugovor jamči da će posredstvom brojnih avionskih kompanija u najkraćem vremenu ugroženo stanovništvo biti na sigurnom — u nerazorivom bunkeru, gdje po vlastitoj želji može uzgajati i šampinjone. Netko će možda upitati ne bi li bilo zgodnije i jeftinije čitavo stanovništvo skloniti nekamo u podnožje Zagrebačke gore. Ta mogućnost naprosto ne dolazi u obzir, jer se autobusi ne bi uspjeli probiti kroz saobraćajnu gužvu u centru Zagreba. Preostaje jedino put avionom do Rue de la Perouse broj 29, uz obilan ručak i profesionalan osmijeh stjuardese. Onima koji ne vole vožnju avionom, poručujemo za utjehu, da po našem dubokom uvjerenju potrebe za takvim putovanjem u doglednoj budućnosti i neće biti.

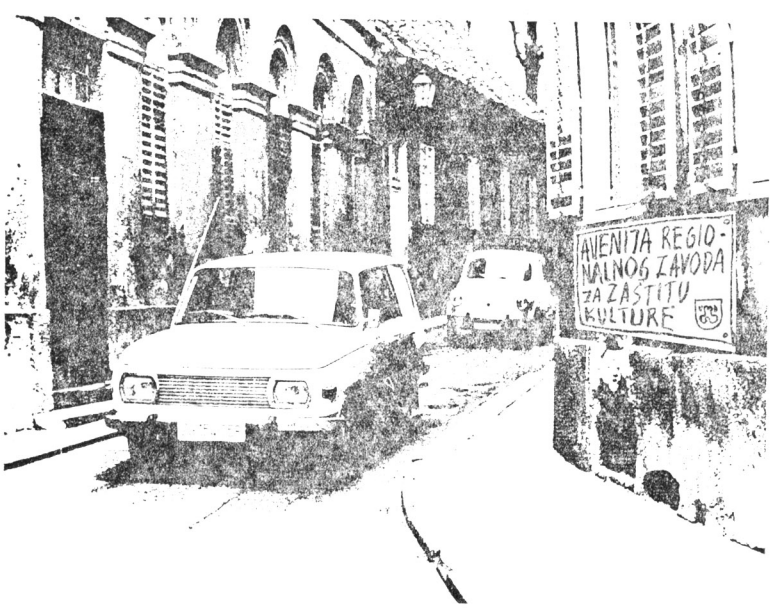

SNIMIO: ANTUN ŠTANCL

Vjekoslav Majer

Plakat u parku i luftinšpektori

Prolazeći uvečer jednom zagrebačkom ulicom, već na kraju grada, nekoliko građana.

Još su ugrijani vinom, jer upravo izidoše iz nedaleke gostionice.

Uđu u obližnji park i ugledaju na oglasnoj ploči novi, veliki plakat.

Pristupe bliže i zastanu da vide što piše na plakatu.

Odmah opaze: na plakatu je naslikano grozno nacereno lice čovjeka, čitavo u grču. U ruci drži taj čovjek veliku bocu. A nad glavom mu je velikim slovima otisnuto: »Rakija polagano ubija!«

I odmah se dosjeti jedan iz grupe, izvadi iz džepa kredu i napiše ispod tih riječi:

»Pa imamo mi vremena. Nama se ne žuri«.

I nasmijani odu dalje.

Bilo je i u starom Zagrebu badavadžija, ljudi koji su živjeli iz dana u dan, vrlo se rijetko oznojili od kakva rada i uvijek pronašli po nekog dobroćudnog parajliju, koji bi im omogućio daljnji život.

Njihovo je radno mjesto bio zagrebački pločnik. Vrijeme im je prolazilo u razgledavanju izloga, pričanju i prepričavanju raznih najnovijih dogodovština, a u ondašnjem, toliko manjem Zagrebu, pročula bi se odmah svaka afera i aferica.

Bili su to visokokvalificirani — neradnici.

Te su ljude stari Zagrepčani nazivali »luftbremzerima«, dakle ljudima koji koče zrak.

U starom Zagrebu bila je vrlo raširena i riječ »luftinšpektor«, dakle inšpektor zraka, a kadikad se čuje i danas.

Još kao dječaci znali smo za te »luftinšpektore«, koji većinom šetahu promenim ulicama, pogotovo Ilicom, ili alejama Zrinjevca.

Gledahu na sve strane ne bi li opazili kakvog znanca, a kad bi ga ugledali, pristupili bi mu, često i s dubokim poklonom, jer su znali da će im tako sigurna parica pasti u džep.

Osobito se još dobro sjećam visokog, vitkog čovjeka srednjih godina, koji bi svakodnevno šetao Ilicom. Najprije bi od Jurišićeve ulice pa preko Trga nastavio pločnikom šetati Ilicom sve do Frankopanske ulice. Tamo bi prešao na drugu stranu ceste i suprotnim bi pločnikom šetao opet sve do Jurišićeve.

Koračao bi mirno, polagano, ne baš trošno obučen, pozorno pazeći ne bi li sastao kakvog znanca.

Još ga je i moj otac dobro poznavao, jer je i sam bio njegova »žrtva«. Naime, taj, sada već davno umrli »luftinšpektor« bio je vrlo pristojna vladanja i nitko ga nije mogao odbiti već mu je turnuo nešto u ruku, na što bi se on zahvalio otmjenim naklonom glave.

Često bi se znao i ispričavati kako je već imao posve sigurno namještenje, ali, eto, nema sreće, naglo je došao iz provincije rođak toga šefa koji je tražio čovjeka za to mjesto, i, jasno, to mjesto je dao tome svom rođaku.

Ili bi rekao, recimo, u jesen, da mu je to i to namještenje u proljeće sigurno i već za njega rezervirano, ili bi pak u proljeće rekao da ga takvo i takvo namještenje u jesen sigurno čeka. Ali, od svega toga nikada nije bilo ništa.

I tako je taj »luftinšpektor« svakodnevno šetao od Jurišićeve preko Trga pa do Frankopanske i opet natrag suprotnim pločnikom i budno zvjerkao na sve strane, da mu ne bi umakla koja njegova »stalna mušterija«.

Kad bi nas, djecu, majka korila zbog recimo, nenapisane zadaće, uvijek bi nam govorila: »Sjedni i odmah napiši zadaću! Nećeš valjda čitav dan hodati Ilicom kao onaj »luftinšpektor«.

»Ti, da znaš, ovaj ti je namješten kod Reša«. Tako bi se obično reklo za one koji bi, ne radeći ništa, dnevno drapali svoje i onako već trošne potplate na zagrebačkom asfaltu.

Reš je naime bio poznati popularni zagrebački poduzetnik, asfalter, koji je morao voditi brigu za sve pločnike grada Zagreba.

Pločnike koji su, kako rekosmo, vrlo mnogo strugali ondašnji »luftinšpektori«.

Ivo Ladika

Ilica

Ilica je pista za pješačko uzašašće. Promiču djevojke kao pokretni cvjetnjaci. Nijedna slična onoj drugoj, a sve opet iste vrste. Čas su kao jato zajedno, a onda opet raspršene kao kiša, kao vatromet. Sječu oči čarne, ruse kose i slične titulacije.

Ovog proljeća ispupčavaju se djevojke na svojim dijelovima najprednijim i najstražnijim. Djevojke ne sa sedamnaest godina već sa sedamnaest rubina: kao Darwil, Omega ili Doxa sat. U mini-suknjama ima, osim seksualnih motiva, i ekshibicionizma, natjecanja: do koje se kritične crte može podići suknja da se tuče sve konkurencije — za dlan, za prst, kao plivačice u šprintu.

Vratolomna je činjenica postojanja najnevjerojatnijih i najsmionijih muških asocijacija u vezi s pojavom i prolaskom svake nove djevojke i žene. Navalni momci. A s djevojkama treba, uglavnom, sprovoditi bunker sistem, zadržavanje igre, razvlačenje u širinu. Ljubavnici u polumraku: kljun uz kljun, kljun uz kljunić, kljun s cigaretom uz naružiran kljunić.

Ima ih koji naprosto improviziraju život, kao glumci koji igraju bez teksta, tako oni misle bez misli. Šampanjiziraju život, gemištiraju život, ljubaviziraju ljubav, seksualiziraju seks — sve na eks, do dna, do taloga. Međutim svaki delirij oduševljenja nije još delirijum tremens. Netko opet udario u kvrgu života, u čvorugu, u hrgu, u najobičniju kajkavsku hrgu. A na takvoj kvrgi i pila puca, cirkular se lomi, a kako neće slab čovjek.

Lunjaju frajeri, napušteni sinovi — bez pravog reda i registra u mozgu. Stariji šetači proživljavaju opasnu strminu niz nizdolicu druge polovice životnog grafikona. Kod holesterinaca snaga postaje sve skromnija a želje sve vratolomnije. U svakom kuca misao: kao crv, kao klica, zrno palme — diže glavu ispod asfalta. Čelavi više nemaju peruti, kao ni mrtvi reumu.

Kakvu samo tvrdoglavu upornost pokazuju automobilisti. Automobili teško prelaze ceste, kao da prolaze Panamskim kanalom. Što si je čovjek stvorio divnu i dobrovoljnu zavrzlamu. Za uzvrat poneko je proputovao pola svijeta i čitav polusvijet. Još jedino zavrnute slavine arapske nafte mogu spasiti čovjeka da ne zaboravi hodati... A ti, anonimni pješače, useii se u stan koje ga nemaš, podigni iz banke novac na knjižicu koje nemaš i piši ljubavna pisma djevojci koje nemaš.

Pajo Kanižaj

Smiri živce boy

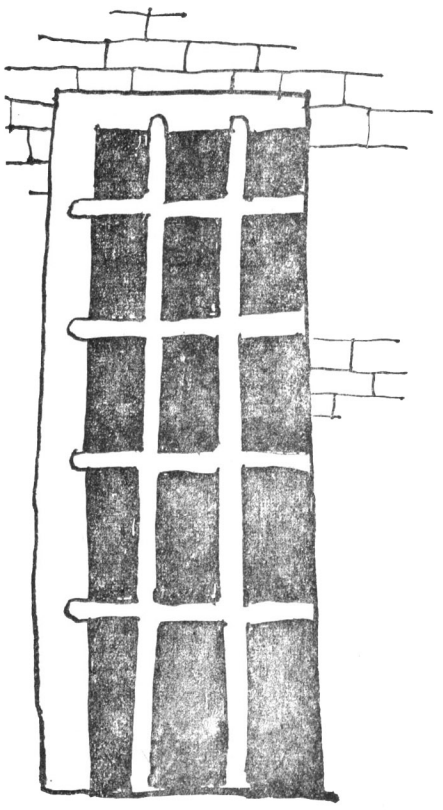

Boy, boy, easy boy!
Grizi kamen!
Veži zvečarku oko vrata!
Stavi naočarku na oči!
Umjesto šešira kondor!
Easy boy!
Pleši po žiletima!
Skači padobranom na bajunete!
Pa opet grizi kamen!
Čačkaj zube lavu!
Pij sumpornu kiselinu bez sode!
I kao što rekosmo — grizi kamen!
Brčkaj se u krater-bazenu!
Podi na svoj sprovod!
Malo za promjenu grizi staklo!
To će te, boj, jako smiriti!

P. Kanižaj: AFORIZMI

I kad neki u vlaku sjede natraške, vlak ide naprijed!

I papu pored anđela čuva tjelesna garda!

Najviše mi je gorjelo pod petama kad sam bio na ledu!

Za pesimista je sve crno. Jedino mu je crna boja malo sivkasta!

Na živom pijesku ne ostaju tragovi!

Tužna je noć bez zvijezda.
I zvijezde bez noći!

Postoje li pilule protiv bezgrešnog začeća?!

I to mi je hladan grob kad te pokopaju na ekvatoru!

Može li se čuti topla riječ na minus četrdeset!?

Zaljubljeni nemaju ništa protiv da im druga strana natura svoj jezik!

Da nije svaki dan potpisivao, zaboravio bi pisati!

Ako želite da vam se ispune snovi, nemojte sanjati!

Ne osuđujte me! I na slobodi sam osuđen na smrt!

Zvonko Žižić

Pet malih priča

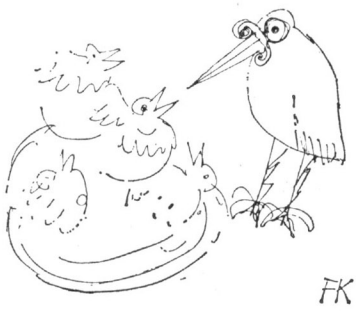

FEDOR KRITOVAC

1.

— Koliko je sati?
— Pet?
— Sumnjam.
— Vjeruj!
— Pokušavam. ali...
— Nikakav »ali«! Jer, i sam znaš...
— Shvaćam.
— NO?
— Slažem se.
— Dakle, koliko je sati?
— Pet, do nove direktive.

2.

— Tako se radi!
— Oho!
— Inteligentno!
— Oho-ho!
— Stručno!
— Oho-ho-ho!
— Vi ste genij!
— Huh!
— Vi ste, vi ste...
— Ma prestanite već jednom!

Govorite o meni s omalovažavanjem, kao da sam ja neki intelektualac!

3.

— Lopove!
— Meni kažeš?
— Lopove!!
— Zar ja?
— Lopove!!!

Padoše teški udarci. Jauci. Krici.

— Dakle, tko je lopov?
— Ne sjećam se, jer istina je bolna.

4.

— Ti si Pip?
— Da.
— Pip oca Pipa?
— Da.
— Pip majke Pipovice?
— Da.
— O, Pipe!
— Da.
— Budi i dalje Pip. Nemoj se mijenjati, jer danas je tako teško sresti pravoga Pipa!

5.

— Da li sam zauzeo dobru pozu?
— Nije loša, ali za svaki slučaj pomaknite se malkice u lijevo.
— Da li je sada dobro?
— Malkice u desno.
— A sada?
— Spustite desno rame. Nakrenite glavu. Tako. Odlična poza, Budite mirni... mirni... Osmijeh! Ptičica!

Tišinu propara rafal mitraljeza.

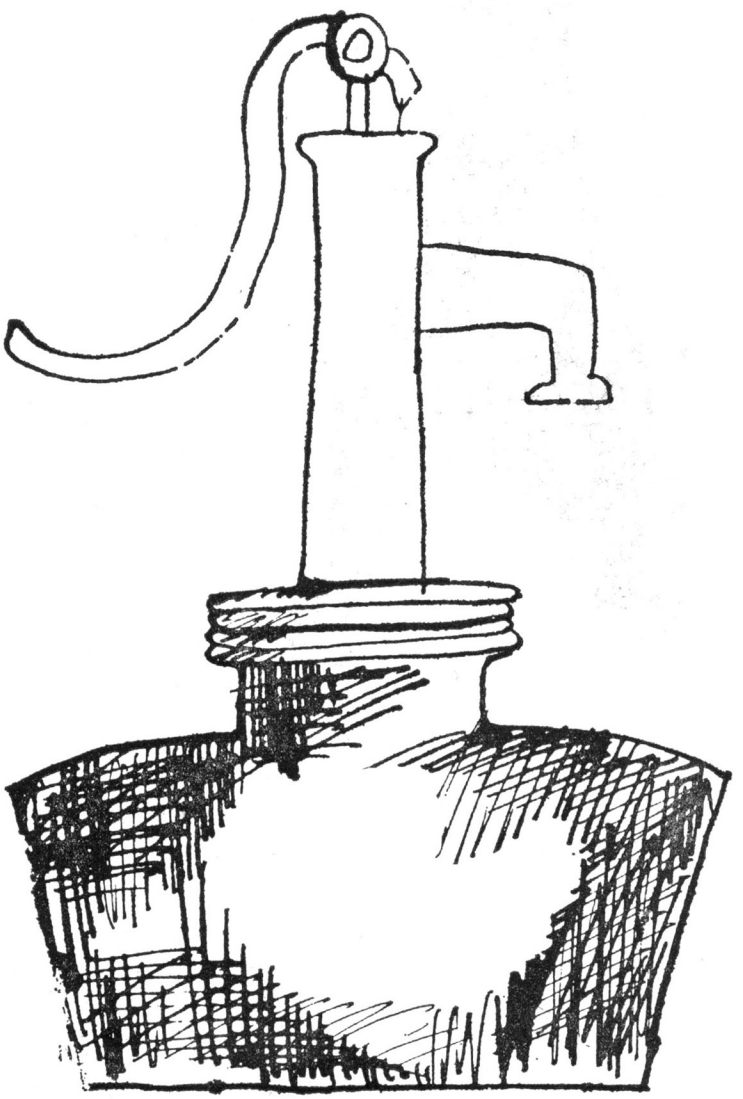

FEDOR KRITOVAC

Veselko Tenžera

Proljeće u Wiener Neustadtu 1671.

med menom i med smerti
samo taj kus mesa dolje
— vuk bi zar sernu da kolje —
raste i derhti
raste i derhti

postelja grimiz bedro mertve lune
urotni naklon rešetkama
kroz luknju topli mač sune
zapad se zgerči derhti kama
o kako derhti kama

dok ne spini belo, ne jenivam
sim tam ribam, stiskam i porivam
solnce zahaja za tustu sisu
gle kako svilom lipti karv
stražaru služio bih sebi misu
obnoć će opet sverdlati cerv

vu kmici niš spasit ne mogu
eto usnih Raspetoga u erekciji
klincem piše NE svojemu bogu
prednost dajuć dlakavoj projekciji

croatia pada a derhtavi kurec se još diže
vlažan jaram čeznuć kosmat pogled
tko li našim gospam sad med nogah gmiže
morje morje sanctus erectus curi med
vu mojih dvorah sad tancuju torbari

prazna tobolca jebac-kupido bježi
utišajte guzoderpe smertna domaja leži
kužni moj gartlic stižu li grobari
kuga s granah kaplje
stižu li jur

Himzo
M. Skorupan

Sjećanje na Ninu

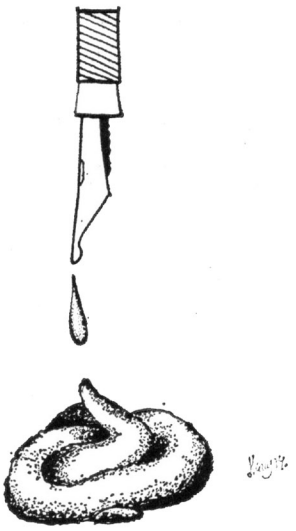

Kad je filmska ekipa sa preko stotinu članova raznih režisera sa bradom i bez brade, snimatelja, kamermana, kablomana, megalomana, sekretaricama režije, asistentima garderobe, raznim drugim i trećim pomoćnicima asistenata rasvjete i naravno sa glumicama pa i glumcima, stigla u varoš K. svi su bili sasvim sigurni da je taj događaj za sve radne i neradne ljude spomenutog mjesta, od izuzetne važno ti.

Predsjednik općine sazva izvanrednu sjednicu koja hitno donese zaključke da se dan dolaska filmske ekipe proglasi praznikom, a sutradan upriličiše gostima banket i zdravicu.

Poslije banketa potpisaše ugovor kojim se domaćin obavezuje da za potrebe snimanja filma sruši jedan stambeni blok, dva manja mosta, razvali gradski stadion i da uništi pola gradskog parka.

Briga oko izbora statista koji će u filmu igrati partizane preuze na sebe odbor od pet članova.

Poduža lista s imenima, kraćom biografijom, socijalnim porijeklom i godinama starosti dopunjena aktivnošću izabranih za statiste bi po dvojici kurira dostavljena lično predsjedniku općine na potpis.

Direktor ekipe obeća za takvu revnost domaćinu prikazivanje premijere u njihovom mjestu.

Kod snimanja prvih kadrova dođe do male nezgode. Nikako da pronađu statiste za uloge neprijateljskih vojnika. Poslije dva dana stiže novi spisak imena obaveznih da u filmu igraju kako im se naredi.

Poslije prve »klape« opet banket i prijem. Opet na nivou općine. Snimanje filma se zatim malo otegnu. Ekipi nestade sredstava.

Samodoprinos radnih ljudi komune K. brzo se potroši, a dotacija niodkud.

Novim samodoprinosom direktor filmske ekipe isplati dnevnice četvorici konzultanata za snimanje masovnih scena iz dotad neviđena rakursa.

Pred zimu ekipa se raziđe.

Pogled na porušen most jedina je uspomena stanovnicima i radnim ljudima komune K. na simpatičnu glumicu Ninu koja se čak tri puta slikala s desne strane najpopularnijeg dobrovoljnog davaoca krvi u čitavoj varoši.

NARUDŽBENICA

HRVOJE HITREC:

»PUSTINJAKOV PUPAK«

— humoristički roman

Pretplatna cijena 40 dinara.

Prodajna cijena nakon izlaska iz tiska (početkom svibnja 1974.) — bit će 60 dinara.

Ovime neopozivo naručujem od Društva hrvatskih humorista ..... primjeraka knjige Hrvoja Hitreca »Pustinjakov pupak« po pretplatnoj cijeni od 40 dinara. Ovaj ću iznos platiti pouzećem — po primitku knjige.

Narudžbe se primaju po ovoj narudžbenici do 15. svibnja 1974. godine.

Naručilac: .....

Mjesto: ..... Ul. i br. .....

U ....., dne ..... 1974.

Potpis naručitelja:

.....

Josip Ivanković

Tata kupi mi auto

Putujući autoputom
od Zagreba za Ljubljanu,
jedan kamion je naglo
skrenuo na lijevu stranu.

Sudar se zbio u trenu —
— sedmoro mrtvih na
mjestu,
ali hitne su ekipe
brzo raščistile cestu.

Dakle, zastoja gotovo nema,
čitava stvar se može
ponovit —
— hitna pomoć uvijek za
vas bdije,
vozite brzo kao i prije!

Kod brijača

Jednom kod brijača
kada sam se šišo
naglo iznenada
zasvrbi me pišo.

I dok me je brijač
polagano šišo
ja sam mu se fino
na stolac popišo.

Kravata

Ti ju nosiš svaki dan,
njemu treba tu i tam,
on ju stavlja da nekog
osvoji,
ovaj kicoš jer mu dobro
stoji.

Nekome je ona san,
drugi bez nje leti van,
treći s njome karijeru pravi,
četvrtoga lupaju po glavi.

A znade li od vas netko
da je vaša hit kravata,
što i samo ime kaže,
izmišljotina Hrvata.

Oto Reisinger

Amor... amor

Oto Reisinger, zvan K i t. Možete ga naći oko dva sata u tehničkoj redakciji »Večernjeg lista«, iako zapravo radi u »Vjesniku«. Ali u »Večernjaku« su Ico, Ševac, Gaga... Kitov dolazak najavljuje specijalno uvježbani kurir. Tri udarca u vrata znak su da se paničnom brzinom maknu cigarete sa stolova. Kad Kit uđe, sve je čisto.

Ako mu čovjek naruči kavu, može se i razgovarati.

— Knjigu karikatura »Amor... amor« izdali su vam Nizozemci. Zašto ste išli baš u Nizozemsku?

— Je, pa ne bum valda u Škotsku. Nisam bedast.

— Na kojem jeziku su tekstovi ispod karikaturaš

— Pa na nizozemskom.

— Postoji li još koji razlog što ste knjigu objavili u Nizozemskoj? Možda zbog razine...

—Čujte, nemojte vi mene...

U svakom slučaju, budući da se knjiga ne može nabaviti u Jugoslaviji, objavit ćemo nekoliko stvari.

— Koliko?

— Tri, četiri.

— Ne pitam to. Pitam: k o l i k o?

Nedeljko Dragić

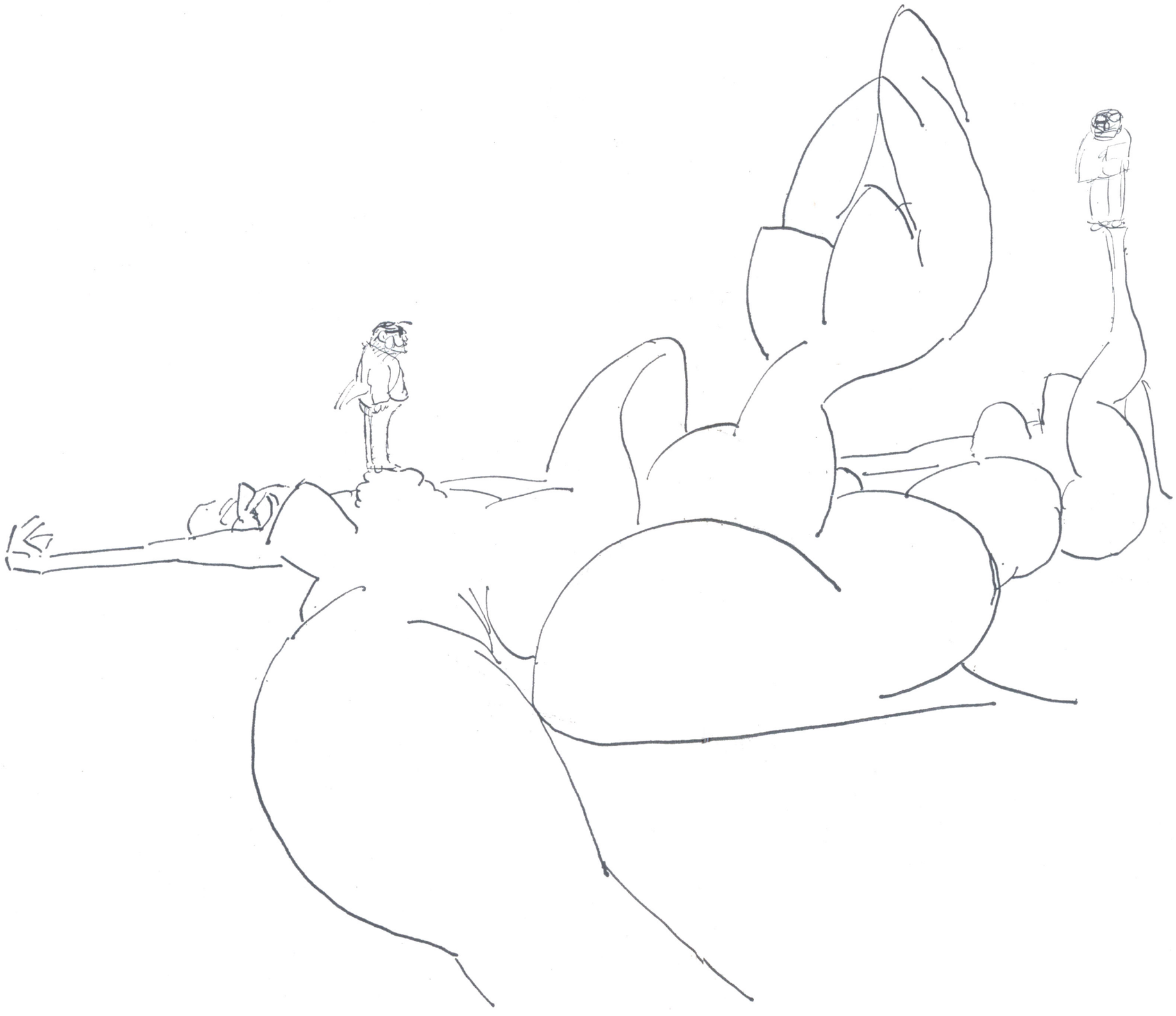

Dnevnik

Nedeljko Dragić ,zvan G e n i j e. Radi u tvornici »Gorica«. U neposrednoj proizvodnji. Po sistemu — intelektualci u tvornice. No, da bude jasnije: prostorije »Zagreb-filma« na Novoj Vesi preuređuju se, u Vlaškoj nema mjesta, pa su Dragić i comp. sudskom odlukom privremeno smješteni u upravnu zgradu tvornice »Gorica« koja je potrovala sve okolno stanovništvo i onda se zadovoljno preselila izvan grada, ali je ostavila »Elku« da dovrši posao.

Genije sve radi sam. Ili gotovo sve. Oko devet ujutro počinje objašnjavati jednoj crnookoj ljepotici:

— Pazi, ovo su vibracije cigle. Ove dvije linije ne smiju se doticati.

Crnooka ljepotica se smješka.

— Koliko će trajati »Dnevnik«? — pitam.

— Sedam minuta.

— Čas posla — velim. — A vama?

— Deset mjeseci.

— Isusa ti boga!... Čini se uglavnom američki dnevnik. Što vas se najviše dojmilo u Americi?

— Slova.

— I još?

— Dean Martin. Poslije susreta s njim živio sam nekoliko dana kao u transu.

— Kako to?

— Kad smo se upoznavali huknuo mi je u lice.

— No, dakle, đajete mi ovo. A kaj je to, molim vas lepo...

— A kaj je... Pa pogledajte si.

Oto Reisinger

Amor . . . amor . . .

Provedite lijepo prvomajske praznike!

Crta: LOJZEK **Piše: MLADEN**

Ivo Hrčić

Frkljevački muzikaši

Bio sam u Frkljevcima. Danas to i nije nikakvo čudo. Prije pet stotina godina bilo je, jer onda Frkljevci nisu ni postojali, a danas, bogami, sve više postoje. I traju. U društveno-muzičkom životu okolnog naroda, naročito.

Mnogo se štošta izmijenilo tamo otkad su Frkljevčani dobili svoje prve vokalo nstrumentalce. U prvom redu proširili su sastav, pozvavši neke svoje rođake iz domaćih i afričkih šuma. Tako je, na primjer, divlja svinja postala specijalist za »rock«, zebra je prebirala po svojim šarama, čegrtuša je donijela svoje čegrtaljke, slon je određen za salonsku glazbu, majmuni za najmodernije plesove, pijetao je dobio posebno zaduženje za melodiju »Kukurukuku paloma«, vol za »Volare«, pas za bas, poskok za poskočnice, klokan za »kan-kan«, čagalj za čage, guske za gusle, mandril za kadril, žabe su stavile žabo-šešire, gorile su čuvale red u prepunim dvoranama, a žirafa je primala honorare za čitav sastav preko svog žirafo-računa.

No, do najveće promjene je došlo na slijedeći način: jednoga dana lukavoj liji sine ideja zašto ne bi i ona dirigirala, umjesto da svira. Upiše se ona u društvo dirigenata i orkestar je otada imao dva dirigenta. Žirafa je također, nedugo zatim, postala dirigent. Svoj je zahtjev potkrijepila tvrdnjom da ima dva dirigentska štapića na glavi i da su dosta visoko, pa ih cijeli orkestar može vidjeti...

I tako malo po malo, dirigenata je bilo sve više a svirača sve manje.

Danas u sastavu frkljevačkih mužikaša više nitko ne svira, svi dirigiraju. I tvrde da je tako bolje: nitko nije podređen, svi dirigiraju podjednako, a i galame ima znatno manje!

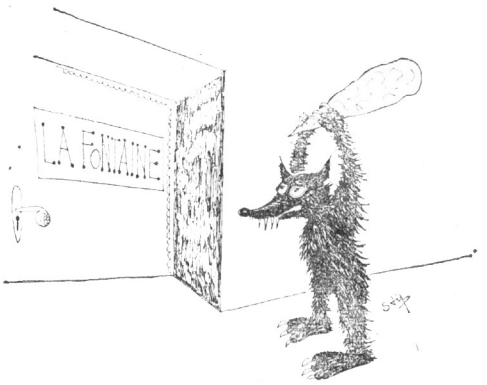

RUDI STIPKOVIĆ

Nisu me pustili u avion. Imam pretešku narav.

Jedino što mi je u životu kako-tako ispalo — to su zubi.

Mijenjam čitavu teoriju seksualne revolucije za jednu jedinu...

Ivo Hrčić

Aforizmi

Udarili temelje ni krive ni dužne.

Jesmo li crkvu odvojili od države da ne odumre zajedno s njom?

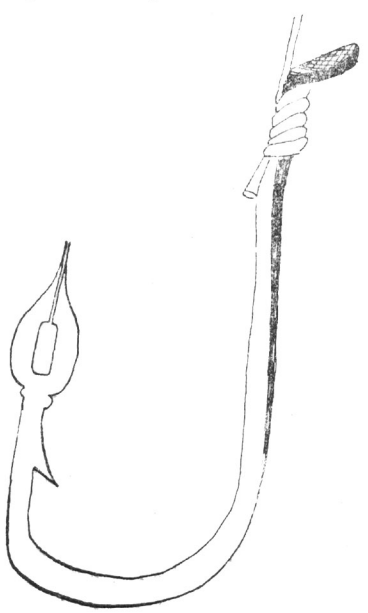

IVAN HARAMIJA

Počeo sam raditi na više razboja. Sada se osjećam kao višestruki razbojnik.

Ivan Boždar

Obični ljudi

Mi obični ljudi
ispada po svemu
Baš ne znamo ništa
živeć kao krave
Dok nam vime strči
glade nas po njemu
A kad jednom splasne
svi nas zaborave!

Snalažljivost

Lud je smrtnik koji trpi
Kaže jedan mudrac novi —
Što zavoliš brzo drpi
Pa zaurlaj:
JOJ, LOPOVI!

Vinski lav

KAD LAVU
UDARI VINO U GLAVU
NA LAVICI NAPRAVI
DŽUNGLU PRAVU
ČAK I KAD JE
(Što se za lava rijetko dešava)
LAVICA U PRAVU!

Minigram

I danas se brate
ljudi dijele
Na velike
i male — zdjele!

Dragutin Horkić

Problem za one s pedigreom

Ležao je miran, sit i bez brige,
ali odjednom napast on spazi
kitnjastu, drsku, da za njim stoji,
vrijeđa ga, draži, njegov ponos gazi
i njega — sile, nit' se ne boji.

Pojuri bijesan da uništi gada,
vrti se, ježi,
okreće, pada,
baci se, skoči,
laje i reži,
(Ah, što je mrze te krvave oči)
al' ona hitra, izmiče, bježi.

Pokoleban time on malo stade,
Nije li to kakva sjena?
Nikako! Ne! Nije on slijep,
ne vara njega njegova zjena.

Razjaren skoči, zaurla, pade,
jer zagrizao on je u vlastiti rep.

Ivan Slamnig

Dva katrena o mojoj duši

1.

Moja je duša parni stroj
s mjedenim cirom, radi kao nova.
Jednostavno je zamislio Watt,
trajat će vječno — češka roba.

2.

Moja je duša crni Žablji kralj,
za vlagom grnu pohotne mu ralje;
crnji od vraga, lijen i neotesan,
Hurije vlaže mrzovoljnu neman.

Hrvoje Hitrec

Zaraza

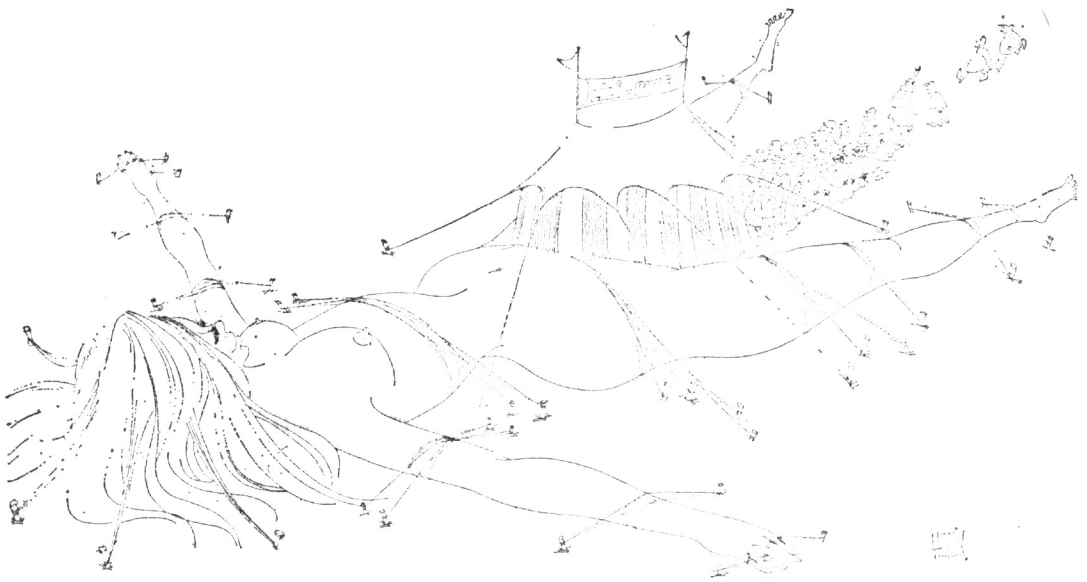

— Ljetne teme... ljetne teme. Dobro, eksplozija, pa ono smiješno natezanje tamo gore, onda taj festival, i što još? Odurno ljeto. I to da je barem svake treće godine, makar i svake druge, nego baš svake! To ljeto. Uh, kakve loptice! Sa četiri rupice. Dvije male, slatke, plitke, a dvije... Jasno, nudizam!

— Pozovite mi Nakresanog Krešu — reče Smežurani svojoj osobnoj tajnici, koja ga, međutim, ni ne pogleda.

— Molim vas — doda nakon kraće moralne dileme. — Ja vas lijepo molim.

Osobna tajnica bijesno ustade, otrgne kvaku iz vratiju i histerično zakriči u veliku sobu:

— Je li ovdje Nakresani Krešo?

Tri novinara, dva redaktora, jedna novinarka, pola lektora i četvrt daktilografkinje gledali su je tako gadljivo kao da je iscurila iz automata za kavu.

— Onda? — zapišti ona jače.

— Ti odurna, stara vještice — u mrtvoj tišini reče glasno i razgovjetno jedan novinar.

— Štaaaa!

— Pišite — reče novinar daktilografkinji: odurna stara vještica, rekao je optuženi u sudnici, što je samo pogoršalo njegovu ionako tešku situaciju. Stavite točku, molim vas...

— Ah — reče osobna tajnica — ja sam već mislila...

Tri novinara, dva redaktora, jedna novinarka, pola lektora i četvrt daktilografkinje vrištali su od smijeha.

Uto uđe Nakresani Krešo, sasvim trijezan, srednjih godina, s jednim mu okom nije bilo sve u redu, prilično vitak i šarmantan. Nije bio ambiciozan, iako su žene tvrdile da je prodoran. Ni visok ni nizak, odnosno katkad visok, katkad nizak, prema tiraži.

Osobna mu tajnica skvrčenim kažiprstom pokaže putanju.

Smežurani energično ustade, poče kružiti oko reportera, nekoliko ga puta potapša po ramenu, a onda naglo upita.

— Imaš li slučajno kakav svoj akt?

— Ima jedan kod okružnog suda — reče Krešo — ali je zastario.

— Ne to. Mislim na akt, golu sliku, da tako kažem. Ti na slici i to gol...

— Ali molim vas, otkad ste vi...

— Ne, uvjeravam te da nisam, iako pokraj ovakve tajnice ne bi bilo čudo. Nego, brinem se za ugled lista. Poslat ću te u jedan nudistički kamp, i tamo ćeš morati, naravno, kretati sasvim gol, tamo ćeš svojim tijelom, jer ti ništa drugo neće preostati, reprezentirati naš list. Ti dobro znaš da meni nije svejedno kako je novinar odjeven, pa mi onda ne može biti..

— Uvijek sam se divio vašem rječniku — pohvali ga reporter.

— Nego, to je ipak specijalan zadatak. Nadam se da ćete to imati u vidu pri..

— Za to ne brini — prekine ga Smežurani. — Iako mi zapravo nije jasno gdje nudisti drže novac.

— Interesantna primjedba.

— Dovidenja. I molim te bez ekscesa, misli na renome lista, svladavaj se. U najgorem slučaju možeš u apoteci kupiti...

— Nije potrebno — uvriježeno reče Krešo

* * *

Parkirao je škodu sasvim pravilno, a onda se energičnim koracima zaputi prema rampi. Djevojka na blagajni nije uopće bila gola i on ju je zato gledao sa simpatijom, kao mornar koji dobro zna da danima neće vidjeti kopna. Svukao se u kabini, uzeo

novine i polako ih gurajući pred sobom sitnim koracima odštetao do plaže.

U početku je nekako išlo. Nailazio je samo na niže primjerke ljudske vrste, pomalo crvotočne, na sasvim pogrešne interpretacije Rubensa ili žene preko kojih je jednom davno prešao parni valjak s nesagledivim posljedicama. Najviše mu se svidio jedan debeljko, kojemu je bačva prekrivala dijelove kojima je u jedno sretnije doba održavao vrstu. Na rubu šumice, tamo gdje je započinjao pijesak, sudari se s nekim čovjekom koji je također teglio novine. Pogledali su jedan drugoga zaprepašteno, pocrvenjeli, pokupili novine, promrmljali nešto i požurili svak na svoju stranu.

— Prokleto novinarsko njuškalo — reče Krešo naglas.

I sve bi bilo dobro da još uzbuđen tom nepredviđenosti nije ugledao jedan prilično otrcani botičelijevski prizor, ali koliko istine, koliko snage, koliko iskonske ženstvenosti bijaše u toj reminiscenciji! Ravna meka crta od vrha oblih ramena do vrška bradavice (tako rijetka stvar) izronila je iz mirne vode, zabljesnula je koža, a za njom mokra, slijepljena kosa, pa kada se upravo rođeno božanstvo i pomalo zadihano, pošlo lagano njišući nagim bokovima prema čovjeku koji je samo vršio svoju profesionalnu dužnost, ovaj je zateturao i sjeo, uhvativši se rukama za čelo. A ona je stala nekoliko koraka pred njim, nasmiješila se, stresla glavom tako da je osjetio trnce od svježine kapljica, pa mu je okrenula dražesna leđa, spustila se prvo na koljena, malo raširene noge, a onda se s uzdahom koji je svjedočio o totalnom užitku, zakopala dojkama u topli pijesak i ostala nepomično ležati.

Reporter je gledao čas lijevo, čas desno, škiljio, trljao oči šakama, ali je to meso pred njim bilo jače, vuklo ga je, vuklo... i on, naravno, osjeti da više ne vrši samo svoju profesionalnu dužnost, nego se pretvara u obična čovjeka, krvava ispod kože, kao što su i ostali njegovi drugovi s kojima je jednom davno skočio sa drveta. I sjeti se nudističkih pravila, postane mu jasno da će — vidi li ga tko takva — letjeti naglavce iz kampa, pa se nakon histeričnog razmišljanja odluči dočepati vode. Hladne vode. Polako, s noge na nogu, odšulja se pored božice do mora i naglim se trzajem baci na trbuh i sve ostalo.

* * *

Malo je plivao, leđno, malo prsno, malo kao leptirić, ali stanje mu se ni za dlaku nije popravljalo. A dokle je pogled sezao sve sami nudisti, mali goli ljudi. Prolazili su sati, snaga na izmaku. Nešto se čudno dogodilo. Neka greška. Kako to može trajati tako dugo... i onda nepodnošljiv bol u grudima, grč, jauk i nestajanje u nečem tamnom, vlažnom...

Probudio se u jednom sasvim pristojno rasvijetljenom podrumu. Ležao je u malom bazenu. Pogleda malo oko sebe: dva leša, i to sasvim gola, jedan muški i jedan ženski, sasvim mrtvi.

— Nevjerojatno — reče novinar — kako je taj nudizam zarazan. Već je osvojio i mrtvace.

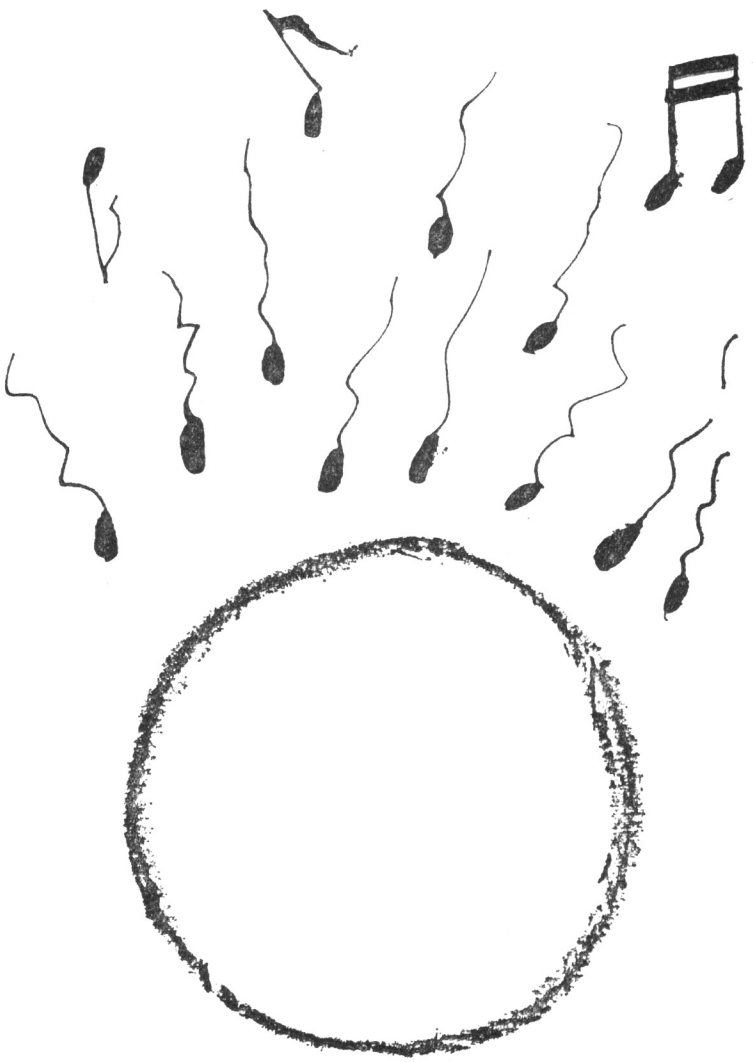

FEDOR KRITOVAC

Mladen Kerstner

Sezonci

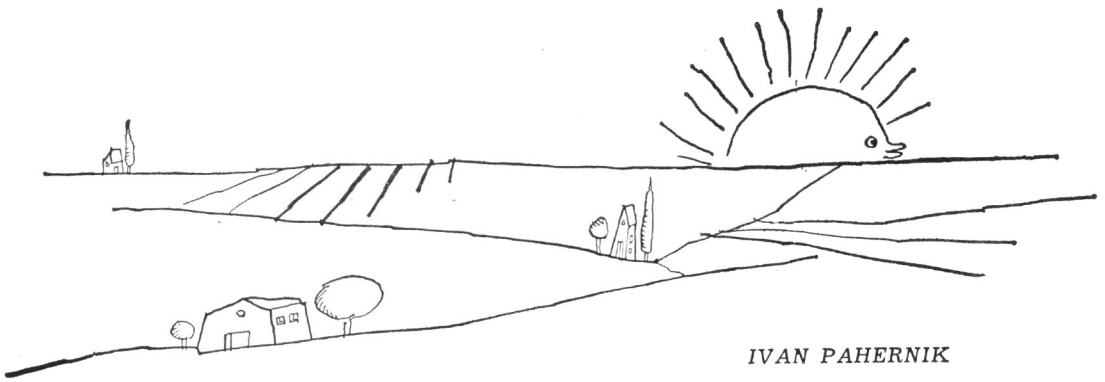

IVAN PAHERNIK

Hrastovčanke su prestale pjevati i FERČI zaključi da je podne prošlo. — Ti je Rega morti kakovog stroška spravila? — upita DRAŠEKA.

DRAŠEK: Nekaj malo . . .

FERČI: No, pak zvadi onda! Mi je nekak prazno v želucu.

Drašek odloži sanduk i izvadi iz rogožara dva tvrdo kuhana jaja, glavicu luka, sušenu prgu i komad kruha. — Jošće praf ni svanulo, a več se mrači — reče, sjedajući ispod krošnje na vlažnu travu.

— Jesen — objasni Ferči i dohvati jaje.

Drašek otkine vrh prge i stavi ga u usta. — Samo če vreme zdrži.

— Kaj znači!? — uzvikne Ferči, — Lepo il grdo, z ovimi jabuki računi i onak neju štimali.

— To fakat ni za razmeti — reče Drašek. — Tuliko blaga na jenem kupu, a veliju da su na gubičku. Kak je to, ha?

Odgovor je dao poslovođa IGNAC ČMRLEC. Stajao je iznad njih s notezom u ruci. — To ni vaša briga! Vama je delati, a ne spomenke voditi! Lenguze nam tu ni treba!

— A kaj kričiš kak da si na svojem?! Si morti tega voćnjaka od pokojnog jape erbal? — reče Ferči i nastavi tuckati jajetom po koljenu. — Saki se bu dripeš samo zderaval na radnika. Kak ne?! Prešlo je to!

Opet taj Ferči sa sindikalnim parolama. — Če se mam ne hapiš posla, ti ja pokažem kak je prešlo! — Danas tovare sedam kamiona za »Voće-export«, a ovaj sezonac njemu politiku . . . — Da si nekaj duže pod mojom komandom, naf-čil bi ja tebe socijalizma tirati!

Drašek ustane bez riječi i dohvati sanduk. Ferči prvo proguta jaje.

Opet su brali jabuke. A šta? Čovječanstvo se još uvijek dijeli na ljude i na poslovođe.

— Si ga čul, ha? — progunđa Ferči. — Taj hrgeš misli da su socijalizem zmislili zato da on mora žnjim ljude plašiti.

DRAŠEK: Ti je on plačen da nas tira . . . A za praf i ni bilo vreme za jesti.

FERČI: Sleparoši su to obični! Gda si radnik nekaj v zube hiti, saki vrag vidi, a za one koji miljone žeru su slepi. Kaj ni morti v gradu jabuka deset put skupleša nek tu na drevi? Je ni? A gdo te peneze poje? Gdo, te pitam?! Gledi nešče i vute lampe tak kak v naše? Reči!

DRAŠEK: Nebi ti znal povedati. . . . nisem vuto do kraja fpučen, pak . . .

FERČI: Kaj si strahu?! Je sakom čoveku smeti reči gdi ga tišči.

DRAŠEK: Sem ni strahu, zakaj, nek tak . . . kaj bum govoril . . .

FERČI: Strahu si ti, Dudek, strahu! Si smo mi strahu, a nemamo, praf za praf, biti komu.

Drašek uzme sanduk i bez riječi ode do prikolice. Kada se vratio, Ferči je stajao naslonjen na stablo. U ruci je držao jabuku. — Viš, Drašek! — reče. — Ak ja tu nutri spazim črva kak ruje, pak samo čkomim i mislim svoje, sem morti zato jabuki prijatel? Figu sem prijatel!

Tamo od skladišta začuje se Čmrlecov glas: — Komu se lenguzi, nek ide dimu! — Ferči pogleda niz drvored, prkosno sjedne na sanduk, i žutim, oštrim zubima zagrize u svoj zorni primjer.

(Odlomak iz TV-scenarija »Božja vola«)

Zvonimir Drvar

Dvadeseto stoljeće

(Ludnica)

Kakvo i koje mjesto među stoljećima zauzima dvadeseto stoljeće?

Dvadesto stoljeće zauzima među stoljećima dvadeseto mjesto.

Ludnica.

To nije ništa manja niti veća ludnica od ostalih.

Ali, tehnički savršenija.

Građani bježe od buke u divnu tišinu zubnih ordinacija.

Ili žele odahnuti od civilizacije u zoološkim vrtovima.

Međutim, ne može si svatko priuštiti vlastitog psihijatra.

Luđaka ima više nego što je potrebno medicini.

Vlada zakon glupljega.

Rusi i Amerikanci odlaze pomalo u lov na planete.

Javlja se nova religija.

Ljudi obožavaju helikoptere.

Politika se vodi isključivo u čarapama i gaćama.

Ljudi se odaju seksualnim orgijama, drogama i zubnoj pasti.

Ovo blesavo stoljeće je raj za humoriste.

Čovjek živi u strahu od atomskog rata. Bez razloga. Život se lijepo dade organizirati i pod zemljom. Samo treba rovati do kraja.

Narod već srlja u slijedeće stoljeće. Narodu nude limunadu ali se on radije opaja seksom.

Zašto je odobren uvoz mlijeka? Zašto je drvna industrija bez ikakvih programa? Goveda sve manje. A uvozimo lošiju i skupliju spužvu. Homoseksualci traže svoja prava. Aragon je imao pravo: »Žena je budućnost čovjeka.« Na kraju će ostati žene, impotentni i homoseksualci. Nikog da oplodi žene. Svi će biti ili nesposobni, ili lijeni, ili će im jednostavno stvar postati dosadna. Zato obavite ljubav. Na brzinu. Pod hitno.

Opera nema pravo. Nije istina da ljudi, prije nego što se poljube, moraju pjevati kao ptičice.

Seks je pušten s lanca. Hvatajte ga gdje stignete.

Izgleda da su svi stari filozofi gorostasi ljudske senilnosti. Molim filozofe stare i mlade da me puste na miru. Svijet ide savim nepredviđeno i nepredvidivo blesavim tijekom. Lijepo molim.

Grozno mi je, drugarice i drugovi, grozno. Dok se mi borimo s privrednim teškoćama, u Engelskoj priređuju trke žohara.

Prema ovome što se događa u modernom svijetu Danteov pakao je odmaralište.

»Šrafcigerom« ubijaju bližnjega zbog parkiranja. Činjenica. Jedan stručnjak piše iz inozemstva: »Volim svoju domovinu«.

Velika je vrućina. Mnogi odlaze u bolju budućnost. Uglavnom, infarkti.

Kultura stoji zbunjena pred naukom i tehnikom. Kulturne ustanove se sve nekulturnije ponašaju. Tiskaju i prodaju sisate razglednice. Poznato je da umjetnici idu na bankete i primanja da se najedu i napiju. Da uhvate rezervu do slijedećeg honorara ili banketa. A to će biti boktepitaj kada, stoga... Uglavnom, nose kući u džepovima Od umocjedina se ne da živjeti. Stoga prodaju glavu. Jeftino. Budzašto. Turisti. Nomadi. Putovanje po svijetu proširuje horizonte. I vene na nogama. Turist je jedan nesretnik. Internacionalni. Presretan je kad stigne kući. Utovljen znamenitostima. Sav razrook od razgledavanja. U autobusu s još četrdest isciijeđenih limunova. Ali sretan što će se riješiti vodiča Što će skinuti ular.

Mora li ljubav odumrijeti? Zgarišta vatrenih ljubavi. Sama zgarišta.

Da li će čovjek postati rezistentan prema zaljubljivanju? Otporan. Što je s ljubavlju do groba? Ne mogu biti zaljubljen više od dvije minute. Ljubav, ta to je bajna stvar. Ovo niste trebali pročitati nego otpjevati, tako da znate. Sve manje je romantike. Romantičnih rekvizita. Mjesec je definitivno otpao. Sad se mora nekako gurati bez njega. Nema više skapavanja od ljubavi. Srčanih bolova. Zagazite u seks. Uzmite dnevni obrok seksa. Ljubav i Vrijeme... Ljubav se s vremenom pretvara ili u mržnju ili u dosadu. Dosada je posljednja emocija. Jedan je moj prijatelj rekao da je povraćen poljubac — repatrijacija bacila. Nikad se nije zaljubivao. Sad već ima četvoro djece.

Romeo i Julija. Ljubav — mustra.

Novcem što joj ga je poklanjao kupuje gaće ljubavniku. Da li je ljubav izmišljotina siromaha kako bi besplatno došli do žene? Može li se ljubiti na otplatu. Ti si uhvatila kvaku na vratima moga srca. Naši poljupci daju lužnatu reakciju. Urezat ću srca dva na tvoja divna leđa. Srca dva. Voljeli se ja i moja Milka, od nedilje pa do ponedilika. Ljubit se pod neonskim svjetlom. Susjedo, dođite drugi put. Sada me smetate baš u doba izjavljivanja ljubavi. Dođite sutra. Pokažite kakvu-takvu strast, gospođo. Srca postaju tupa. Otiđi, draga, mirišeš mi na self-service. Skinut ću ti zvijezde s neba. Zvijezde su interesantan poklon...

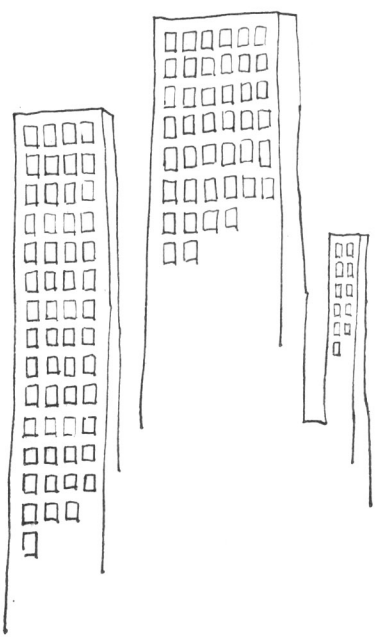

IVAN PAHERNIK

antologija hrvatskog humora

osam stoljeća hrvatskog humora u šest knjiga

PROZA
»Nasmijani udesi« (dvije knjige)
urednik Branimir Donat
KOMEDIOGRAFIJA
»Pometova družba«
urednik Branko Hećimović
POEZIJA
»Od doseljenja Hrvata do najnovijih debata«
urednik Zvonimir Balog
LIKOVNE UMJETNOSTI
»Ples smrti«
urednik Dubravko Horvatić
POLEMIKA I PAMFLET
»Rugači i zabavljači«
urednik Kemal Mujičić

Glavni urednik: Alojz Majetić

Grafički urednik: Zdravko Tišljar

»Pometova družba« i prva knjiga »Nasmijanih udesa« u prodaji su. Ostale četiri knjige su u tisku.

Narudžbenica:

Pretplatna cijena kompleta 850 dinara — platneni uvez
Pretplatna cijena kompleta 1050 dinara — uvez u koži
Na ove cijene (samo uz ovu narudžbenicu)odobravamo popust od 10%.

Ovime neopozivo naručujem od DRUŠTVA HRVATSKIH HUMORISTA ..... kompleta edicije ANTOLOGIJA HRVATSKOG HUMORA po cijeni od ..... dinara.

Ovaj ću iznos platiti pouzećem ili u ..... mjesečnih rata (najviše deset — nepotrebno precrtati) na žiro-račun Društva hrvatskih humorista, Zagreb, Bijenička 97, broj: 30107-678-8558.

Za narudžbe pouzećem odobravamo 20% popusta.

NAPOMENA: Prve dvije knjige Antologije već su tiskane i naručitelj će ih primiti odmah po uplati prve rate.

Naručitelj: .....

Mjesto: ..... Ul. i br. .....

U ....., dne ..... 1974.

Redni broj .....
Datum .....

Potpis naručitelja

.....

Možda ste primijetili da smo u narudžbenici tiskali i dodatnu rubriku s rednim brojem i datumom. Zašto? Zato što imamo ograničeni broj primjeraka »Antologije«, pa oni koji se prije pretplate, imaju prednost. Ali i još nešto. Sve čitatelje »Kerempuha« koji se ovom narudžbenicim pretplate na komplet AHH očekuje iznenađenje: SUDJELOVANJE U VELIKOM NAGRADNOM NATJEČAJU. O detaljima čitajte u slijedećem broju »Kerempuha«.

STANE JAGODIČ

MERLELE I PARADIJA NI

Krešimir Fijačko

Ludog li svijeta

Naš je sugovornik jedan visoki funkcioner tvrtke »Detante, Gm-BH« (Popuštanje međunarodne napetosti, društvo s ograničenim jamstvom).

— Što ima nova u pregovorima o evropskoj sigurnosti?

— Zapad sabotira! Pristaju na sve, samo ne na razmjenu ljudi i ideja između Istoka i Zapada.

— Ma nemojte reći?

— Baš tako. Moskva je, npr. već počela raditi na razmjeni ljudi i ideja sa Zapadom: isporučili su Zapadu disidenta Solženjicina, da vide kakva će biti reakcija, no nisu naišli na odziv. Zapad nije razumio tu inicijativu, i sve je os-

talo na kolanju ideja u samo jednom pravcu.

— Što je Kissinger radio u Moskvi?

— Rekao je Sovjetima da više ne moraju šutjeti o aferi Watergate jer to više nije štos.

— Pada li Nixon?

— Možda bi i pao zbog afere Watergate, kada ne bi na svojoj strani imao nekoliko moćnih američkih institucija. zatim glasove sa Srednjeg istoka i iz SSSR. Zahvaljujući toj podršci možda će i ostati to što jest.

— I Egipat je na njegovoj strani?

— Egipćani su zapravo dobri s Kissingerom, a on je zasad još dobar s Nixonom, pa tako to. Samo što su Egipćani već došli u mali sukob s Moskvom zbog toga što se previše oslanjaju na Zapad.

— Ali i Moskva je za Nixona?

— Da, jer ako on padne, u pitanju je politika popuštanja.

— Što će im to? Pa sada se ionako više ne popušta?

— Točno, ali sve to lijepo zvuči.

—Znači: Moskva je za Nixona, Egipat je za Nixona, a zato što je Egipat za Nixona, Moskva se ljuti na Kairo? To mi baš nije jasno.

— Nije ni Moskvi.

— A u vezi sa srednjoistočnom krizom SAD i njihovi saveznici došli su u škripac, jer su im Arapi uskratili naftu?

— Samo privremeno. Stvar se brzo izgladila: Zapadnoevropljani su na brzinu priznali Arapima da su u pravu u sukobu s Izraelom, pa su dobili naftu. Zbog toga su došli u sukob s Nixonom, kome se ne dopada što Evropa na svoju ruku vodi politiku u tako osjetljivim stvarima kao što su Srednji istok i nafta.

— Znači li to da su SAD ostale bez arapske nafte?

— Da, ali oni imaju dovoljno svoje nafte, a ono što im je uzmanjkalo — dobili su od Sovjetskog Saveza.

— Ali zašto? Nije li Moskva na arapskoj strani?

— Da, ali to nema nikakve veze. Budući da su Egipćani u diplomaciji poklonili odviše povjerenja SAD, razljutili su SSSR, a zato su Evropljani dobili naftu od Arapa, razljutili su se Amerikanci. Zato su Sovjeti dali malo svoje nafte Amerikancima, kako se ne bi mislilo da se ljute na njih.

— Pa to je ludnica! Tko je tu čiji?

— Ne zna se još, ali znat će se. Sada Amerikanci čiste Sueski kanal: kad se njime bude opet moglo proiaziti, to će najviše koristiti Sovjetskom Savezu, koji će svojim brodovima moći mnogo brže dospjeti u Indijski ocean.

— Čuli smo nešto o tome. Bila je neka gužva oko otočića Diego Garcia i arhipelaga Gulag.

— Aho.

— A što je zapravo, mislim arhipelag, je li, nego, kako bi sve to moglo, ha-ha,a?

— Kakvo vam je pa to pitanje! Nisu to »Mali noćni razgovori«!

— Hoću reći, a što Kina na sve to? Kina je uz SAD?

— Tu ste se malo prešli. Kinezi su upravo izjavili kako su s Amerikancima »paktirali« jedino zato da bi iskoristili antagonizam u kapitalističkom svijetu i te stvari.

— Zvuči dobro, ali Kinezi su dobri sa SAD, SAD sa SSSR, a Kina i SSSR su u svađi. Znači li to da su Amerikanci dobri i s jednima i drugima zato da bi iskoristili antagonizme u socijalističkom svijetu?

— Može biti.

— Pa onda su Sovjeti dobri sa SAD i sa Zapadnom Evropom (koji su posvađani) da bi iskoristili antagonizam u zapadnom svijetu?

— Ništa se ne zna. Brak moguć, avanturisti isključeni.

— Hvala, dosta! Zaustavite planetu, ja bih sišao!

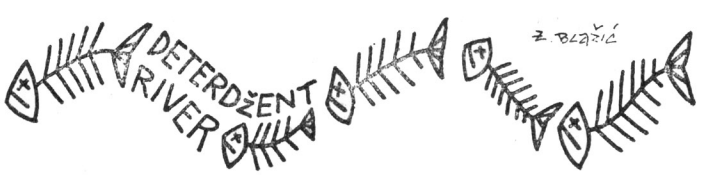

ZDENKO BLAŽIĆ

Joža Švarčak

Novi književni pravac

Napokon! Dočekali smo da naši književnici poslije vjekovnog imitiranja stranih ,importiranih književnih pravaca, što je našu domovinu pravilo književnom provincijom, počinju nešto svoje, novo. Jedna mala, ali đeđerna grupa književnika na čelu s Marijom Nenadom Bazinom, odlučno je odbacila sve komplekse i strane utjecaje i pokreće svoje glasilo koje će štampati samo komunikativnu književnu produkciju. Nova književna struja će, kako saznajemo, biti u teorijama književnosti zapisao kao komunikativizam, a njeni pripadnici će se nazivati komunikativcima.

Osnovna razlika od dosadašnjih književnih pravaca, bit će, čini se, u tome što će djela komunikativaca čitati čak i čitaoci, a ne jedino pisci sami. Zato komunikativci i neće pisati u svom časopisu privatna pisma jedni drugima, već će svoja djela otvoriti prema građanima, samoupravljačima. Ma kako to izgledalo čudno glavna odlika njihovog časopisa bit će ta da će ga kupovati široke radne mase. Neki krugovi misle da će to izazvati zabunu u redakcijama mnogih časopisa koji su se štampali uglavnom zato kako bi se poslali dokazni primjerci fondovima od kojih su dobivali novce.

Po nepotvrđenim vijestima Vjeran Zuppa bio je veoma impresioniran glasovima o rađanju nove autohtone književne struje i razmišlja da napusti svoje dosadašnje uzore i da se zajedno s »Tekom« priključi komunikativcima. Isto tako smo čuli da se jedan neidentificirani eksponent izdavačkog poduzeća »Zora« raspitivao gdje to zapravo u Sopotu M. Bazina stanuje. Neki iz toga izvode zaključak da mu tajno kane ponuditi predaju »Republike«. Čuli smo da i u drugim republičkim centrima komunikativci stječu potajne sljedbenike, ali i izazivaju zavist zato što se oni tome nisu prvi dosjetili.

Može biti da će i predstojeći svejugoslavenski kongres književnika biti odložen dok se stvari ne razbistre. »Kerempuh« budno prati ove događaje i izvještavat će svoje čitaoce o njima.

Zasad možemo reći da je sigurno slijedeće:

Svi članovi grupe su zaista književnici, registrirani kao takvi u Društvu književnika.

Mario Bazina je dugo godina radio na problemu komunikacija u ZET-u kao glavni urednik vrsnog lista ove organizacije Kako je ZET višestruka komunikacija, i kao tramvaj kao takav, ali i kao zatvoreni prostor gdje putnici komuniciraju s kondukterom i između sebe, a opet svi zajedno kao cjelina komuniciraju s drugim tramvajima i sudionicima u prometu i to ponekad veoma kratkim, sočnim, potpuno razumljivim jezikom (a jezik je sredstvo komunikacije opet), to je takvo silno gomilanje komunikacija moralo uroditi plodom. Dijalektički skok kvantitete u kvalitetu. To ulijeva pouzdanje.

Alojz Majetić

— Lopi! Lopi! — vikale su Biba i Lila, vukući me svaka za jedan rukav. Objašnjenja radi, Biba i Lila su moje sestrice-blizankinje.

— Opet mi se miješate u razgovor — dreknuo sam nježno na moje umiljate sestrice. One, jadne, nisu ni znale da ja, među nama rečeno, cijelo vrijeme zapravo razgovaram sa sveprisutnom Koni.

Malo su se u čudu pogledale.

— Lopi razgovara? — upita Biba svoju dvadeset minuta mlađu sestru.

— Lopi, kupi ribe! — naredi mi Lila. Njoj, očito, nije bilo do diskusije.

— Evo, kupite same! — istresoh još sitniša u njihove šapice.

Nisam pažljivo studirao sve okolnosti, ali ipak bih se zakleo da su morski lavovi već sam zvuk kovanog novca počeli svoj žderalački ples. Lopate mi, da ja imam takav apetit za tri dana pretvorio bih se u buldožer. Kladim se da te lakome okrugle zvijeri pojma nemaju o ljubavi, o budućnosti.

Zapravo je sjajno živjeti u budućnosti. Bez obzira što nisam imao detaljnije podatke što ću ja biti u toj koniidnoj budućnosti, znalo je biti haj, tamo, u toj budućnosti. Cijeli kraj ovog milenija i cijeli početak trećeg milenija ja sam se s Koni izležavao na livadama koje su zeleno buktale, pacao se u tako plavim morima kakva vi još niste vidjeli, i sve tako. Ništa ekologija, ništa demografska eksplozija! Tamo, u budućnosti, planeta je svaki dan bivala sve mlađom, baš kao Koni i ja; mi smo se s vremenom igrali pingača. Nama je vrijeme bilo naše, bili smo car i carica i vladali smo svim vremenom, skroz do bezvremenosti. Didl-di-da!

Salieri mi je sve pokvario.

Kad smo se najzad oprostili od morskih lavova i prešli majmunima u moj okogled uletio je Salieri. Bio je s mačkom. Bio je s prekrasnom macom — mrnjau! Hihotali su, zezali one mudre majmune s bonbonima, gurao je, sve onako podmuklo, kao usput, svoje pokvareno rame u njene plećke. U plećke moje (moje?) kod majmuna prisutne Koni.

Zgrabio sam Bibu i Lilu za šapice i stao ih vući od kaveza. Da ne bi! Nisu se dale!

Oto Reisinger

Narudžbenica

Zvonimir Milčec

ZADNJA POŠTA ZAGREB

Cijena 50 dinara.

Uz ovu narudžbenicu odobravamo popust od 20% na gornju cijenu.

Ovime neopozivo naručujem od Društva hrvatskih humorista ..... primjeraka knjige Zvonimira Milčeca »Zadnja pošta Zagreb«, po cijeni od ..... dinara. Ovaj ću iznos platiti pouzećem.

Naručilac. .....

Mjesto: ..... Ul. i br. .....

U ....., dne ..... 1974.

Potpis naručitelja:

.....

— Kupit ću vam velikog zelenog zeca. Crvenog zeca. Žirafu. Slona. Kupit ću vam komplet-kuhinju. Spavaću sobu. Kupit ću vam doktorski pribor!

Klinci kao klinci — ništa nije pomoglo. Uprskao sam stvar: upotrijebio sam silu. Zaboravio da pritisnuto jače skače. Bila je to velika dreka, veliki jao i pomagaj.

— Zar nisu slatke! — govorila je Koni zločincu Salieriju. Umirivala je moje sestrice-blizankinje. Njihova teta Koni. I, bogami, umirila ih.

— Tako su slatke! — progovaralo je iz nevjerne Koni ono žensko, iz same magme ženskosti. Uvijek bi me to zbunjivalo, uvijek. A sada, zna se, dva i pol puta više. Najradije bih uletio u kavez i pridružio se repatoj braći.

— Dobro ti pristaju! — bubnuo je Salieri, a ja nisam znao odnosi li se to na mene, njihovog bracu, ili na bijednu Koni, njihovu »tetu«. Uostalom, i to me boli!

Ništavna se Koni sagnula, a moje sestrice šćućurile su se uz nju. Baš kao da poziraju za kakvu kič fotografiju, za ,besramni obiteljski album.

— Daj mi ih! — izvalio sam prvo što mi se našlo na jezičini.

— Što si navalio!? Vidiš kako su slatke... — tupila je neumorno ništavna Koni i, zamislite, igrala se sa zlatnim kovrčicama mojih sestrica.

— Daj mi ih, žurim! — navalio sam kao svinja.

Koni me presiječe jednim od onih laser-pogleda, koji su me redovito prepolavljali. Ovaj put sam, o čuda!, bio apsolutno imun na sva njena oružja.

— Ozbiljno velim, žuri mi se, daj ih! — tesao sam ja svoje.

Sestrice su s zagnjurile u »teticu« i iskosa me pogledavale kao da sam Frankenstein.

— Uzmi ih sam, tko ti brani — javi se gnjida Salieri.

Jedan »plavi anđeo« zastao je tamo na drugoj stazi i najozbiljnije je počeo promatrati sve nas, a naročito mene. Zamislite, ja sam mu bio sumnjiv. Kao da sam ja neki napasnik, fantom, kidnaper, a ne original bratac Bibe i Lile.

Ipak, nisam se dao smesti.

— Tebi je bolje da šutiš! — istresao sam se na Salierijevsku uš.

— Oho! — trgnula se bestidna uš. — Reci to još jedamput!

Plavi anđeo se nije pomakao ni milimetar, ali ja sam osjetio da se sav napeo kao opruga i da će u sekundi biti tu, samo kad ocijeni da

Mario Bazina

KRVAVA MAČKA

Ako na ulici susretnete žensko biće za kojim imate organsku potrebu da se okrenete, unatoč tomu što vas je ispod ruke nježno uhvatila vlastita supruga ili djevojka, budite sigurni — to je krvava mačka. Odlikuje se rasnim izgledom, velikim začuđeno-namazanim okicama, ponuđeno-otkrivenim dražima i sviješću o svom izgledu kojom zrači na prvi pogled. Karakteristika je ove podvrste mačjeg roda, da se mogu naći u svakoj skupini mačaka, pa zato ne čine zasebnu cjelinu, nego imaju samo zajednički nazivnik. To znači da mogu potjecati iz sijamskog ili angorskog roda ili, pak iz redova plebejaca (što je najčešće). Isto tako mogu biti raznovrsnih boja i profesija. Međutim, odlikuju se posebnošću — rijetke su, izazovne i jednostavno ne mogu biti neprimijećene. A to im je najveća odlika i najveća mana. Suština suprotnosti.

Nalaze se posvuda: na naslovnim stranicama slobodnijih listova, u kalendarima, reklamnim snimkama za neki osvježavajući napitak ili novi tip automobila, po uredima u kojima radi mnogo žena (uvijek je jedna krvava) ili kao sekretarice uvaženijih direktora. U prirodi su krvave mačke rijetkost. Može ih se naslutiti jedino kroz prozor jurećih kola ili ih vidjeti na gala-primanjima. Običan čovjek traži kompenzaciju za tu vrstu mačaka ili na filmskom platnu ili TV ekranu (što je rjeđe), a nalazi je također i u onim porno-knjižicama što dolaze s dalekog sjevera Europe kao stip-seks zaslađen s ponekom pervezijom.

Krvave mačke mjere se centimetrima. Osobito je važan odnos bokova, prsiju i struka. Po tome se i prepoznaju, jer te centimetre ističu odijevanjem, načinom hoda i upotrebom modnih krikova. Najmovno su određene kao »hai« mačke, esencijalno kao nepojmljive emocionalno neosjetljive, a egzistencijalno kao egzaltirane. Njihov životni put je buran, ali i kratak. Za razliku od drugih mačaka one nikome nisu vierne, čak ni sebi. Mogu podleći iskušenjima isto tako kao što ih znaju izbjeći. Ipak, instinkt im je razvijen, premda ne u onoj mjeri kao u nekim drugim skupinama. Naime, ako se pravovremeno ne uhvate za čvrsto stablo svoje mladosti, padaju sve niže i rijetko se dočekuju na noge. Čini se da ih mačja priroda nije obdarila velikom inteligencijom. S prvim borama nailazi obavezno prava panika. Tada se hvataju za bilo što, jer se užasavaju padova.

U praktičnom životu (ili krevetu) takva mačka ubrzo dosadi. Ona (obično) smatra da se suština poimanja nalazi isključivo među njenim nogama. Za uzvrat traži više od onog ne samo što daje, nego i što može dati. Vremenom postaje teška faca. Njeni hirovi prelaze moć rasuđivanja. Takav luksuz može sebi priuštiti jedino vrlo imućan čovjek. Ili budala.

Zbog toga ne žalite ako nikada niste pogladili krvavu mačku. Ako ste u prilici da to učinite, nastojte biti vrlo pažljivi. Kidnite odmah nakon glađenja, jer vam se štošta može dogoditi. I ne okrećite se za njima, iako je to najbezazlenije. One se istina hrane tim pogledima, uživaju u njima; njihovo krzno postaje na taj način još sjajnije. Ipak, pripazite, možete zbog tog kuženja izgubiti mnogo bolju mačku koja korača pokraj vas. Zato, stisnite zube i krišom pogledajte nekakav pornić. Bit će to prava relaksacija.

to traži situacija. Ja sam, očito, bio onaj koji će dovesti do takve situacije.

— Bibuš! Liluš! — zazivao sam sestrice. — Kupit ću vam crvenog zeca. Idemo! — pravio sam se malo lud.

— Kukavica! — prdne smrdljivi Salieri.

Opalio sam ga. Ravno po gubici. I odmah zatim po nosu. Sestrice su vrisnule. Salieri je bio crven kao prvi maj. Koni je rukama pokrila usta. Plavi anđeo stao je između nas. Ljevicom me uhvatio iza šije i malo me pripodigao. Publike koliko voliš. Možda sam bacio okogled na džunglu, možda su me i dečki iz kaveza kibili. Kolike li sam samo ljude usrećio u to dosadno nedjeljno prijepodne!

— Drug, poći ćeš sa mnom! — naredi drug.

— Nisam ja...

— Čut! Sve sam vidio!

Drug se nije dao smesti. Otpor je bespredmetan. Opustio sam se, dao drugu na znanje da ću biti pitom. Zakrenuo mi je šiju-kormilo.

U švenku zahvatim smrtonosnim pogledom upropastiteljku Koni. Još je uvijek uklete ruke držala na gebisu. Baš sam htio izreći oproštajno slovo, plus upute u vezi otpreme sestrice, kad li eto sbasa iznenada: sestrice polete braceku, bace se na njega i sve to podupru popriličnom dernjavom.

— Ne damo Lopija, ne damo bracu! — drale su se u harmoničnom duetu. — Striček cajac, vratite nam našeg Lopija! On će nam kupiti zeca, i žirafu, i sve!

Stručna cajčeva ruka, javljala je moja šija, nježno popusti. Ali, ne dokraja. Stali smo. Okrenuo me za stoosamdeset. Vidio sam: neki izdajnici već su se bacili na zločinca Salierija da mu pomognu oko zaustavljanja krvi. Oko bazena s morskim lavovima ni čovjeka. Sve glave bile su uperene u nas. Bezdušna Koni kao da se nagnula malo prema naprijed, kao da je htjela iskoračiti, ali nešto ju je zaustavilo.

— Drugarice, ove djevojčice nisu vaše? — oštro će drug.

— Ne, nisu... — odmuca beskrvna Koni. Ona kao da je već iskrvarila.

— Mi smo Lopije i tetine! — zacvrkuta duet.

Najradije bih ih izljubio. Moje slatke (slatke!) sestrice htjele su time naznačiti da smo mi jedna obitelj; d asmo možda nevina Koni, njih dvije i ja — jedno! A hitlero-

Kemal Mujičić

Zapjevajte s ‚Kerempuhom'

Da biste bolje razumjeli što pjevate i što vam pjevaju, mi ćemo vam pomoći. Počinjemo s pjesmom koja je ove godine na Opatijskom festivalu lakoplačne glazbe nagrađena prvom nagradom za tekst — »BALADA O MLADIĆU I RUŽI« tekstopisačice Maje Perfiljeva. Njene je nježne riječi uglazbio suprug joj Hrvoje Hegedušić. Pjesmu možete pjevati uz glazbenu pratnju radio-aparata, tranzistora ili gramofonske ploče.

A sad — zapjevajte!

»BALADA O MLADIĆU I RUŽI«

(Za neupućene: naslov ne treba pjevati, dovoljno ga je glasno i razgovjetno izreći.)

»Te je noći ljubav došla prvi put«

(Ljubav se lijepo i polako došetala, što je vrlo važno za budući ugođaj, ne bi bilo zgodno da pjesma počinje bez ljubavi, to nije potrošački.)

»nebo je za njega stalo tu«.

(Malo dramatičnosti uvijek dobro dođe: nebo je stalo tu! Gdje? I s kakvim posljedicama? Napokon, zašto bi nebo uopće stalo tu? Zašto ne stane negdje drugdje? Na nebu ima toliko prostora da može stati gdje hoće. Nije li to neka politička provokacija?)

»Nevino on uze njezin crven cvijet«

(Zašto crven? Misli li se na nevinost ili nešto drugo?)

»ružu s kojom spozna ovaj svijet«.

(Pisac se ovdje ispravlja. Znači nema nikakvih provokacija: svijet je vrlo ružičast, jer se može spoznati pomoću ruža).

»Al' već sutra svud u zemlji cvate mak«

(!!!)

»svijet je lelek trava, vrisak, plač«

(Pobogu, što je sad ovo: odakle toliko pesimizma poslije početnih stihova? Kakav je to lelek trava? Tko vrišti? Tko plače?)

»i taj mladić, skoro dječak, nježan, plav«

(Ah, eto nam opet mladića, gotovo dječaka. Lijepo je to od pisca što nam ga toliko poetično opisuje: ja strašno volim kad su dječaci nježni i plavi. To je zato što je ono nebo koje je stalo — plavo.)

»zbogom kaže majci, zbogom sad«.

(Zbog dramatičnosti pisac uvodi u pjesmu majku, ali nam ne objašnjava zašto taj zločesti klinac, gotovo mladić, govori majci zbogom, zbogom sad.)

»Ide sad, da nikad, nikad se ne vrati«,

(Ovdje počinje mladićeva, gotovo dječakova, odiseja, mogli bismo reći mladićoseja.)

»ide sad i dugo majka će ga zvati«,

(Osjećajnost pisca dolazi do punog izražaja. Njezin je majčin instinkt proradio.)

»ide sad, zbog čega, nikad neće znati«.

(U ovom se stihu očitava sva besmislenost mladića, gotovo dječaka, koji odlazi a nema pojma zašto ni kamo. Ni pisac točno ne zna, ali pretpostavlja, jer...)

»Ide sad i zauvijek primit će ga vlati«.

(Tako je »šetajući mladić«, gotovo dječak, zapravo otišao u šetnju zbog vlati. Moramo pohvaliti te vlati. One će ga primiti, što je vrlo važno. Danas rijetko tko prima mladiće, gotovo dječake, svi žele iskusne. Zato mi se jako svidaju te simpatične vlati.)

»Prije no što sklopi oči zadnji put«

(Dramatičnost dostiže vrhunac!)

»zlato njene kose vidje svud«

(Kose? Mamine ili one ljubavi što je došla u prvi stih? Ili je to možda kosa gospođice smrti?)

»mrtav mladić, mrtva ruža, davno već«

(Kulminacija! Mladić je mrtav. Odjednom. Bez ikakva povoda. U pjesmi nije bolovao. Nije ga pregazio automobil. Nije ga nitko ubio. Umro, rekao bih iz čista mira. Smrt zbog pjesme. Ili nehata.)

»poljem vjetar njiše crven cvijet«.

(Nema više. Mladić je ispružio papke, ali prisutan optimizam potvrđuje se i na kraju. Ruža je također mrtva, ali neki drugi crven cvijet crveni se, umjesto pisačice, na kraju ove tužnoboljne baladice, koja s baladom ima toliko veze koliko žiri iz Opatije ima pojma o poeziji.)

vac Salieri je strano tijelo, prišipetlja.

Plavi anđeo se trgne. Sad tek ništa nije jasno, htio je možda reći. Zatim, kao da je htio uputiti pitanje djeci, od čega je naglo odustao. Konačno se dohvatio Salierija.

— I ti ćeš, drug, sa mnom!

Salieri (budala!) stao je gestikulirati: »Moj nos! Krv! Pa on je mene, ne ja njega!«. Bio je nečuveno smiješan s tom svojom nečuveno smiješnom pričom.

— Drug! Požuri!

E, sad dolazi glavni štos! Drug izvede vrhunsku premijeru: lisičinama poveže zlikovce i mene u nerazdruživo jedinstvo. Nemam druge riječi: perverzno! Per-ver-zno!

— Striček cajac, dajte i nama to! — zacvrkuta duet lupkajući po lisicama.

Kroz publiku strujne tihi žamor. Jako su se razveselili.

— Kreći! — zareža cajčina.

Brzo sam poslušao naređnje i gnjida, da pukneš od smijeha, poravna korak sa mnom. Takav vam je to čovjek!

— Striček je zločest, i škrt! — protestirala je Biba.

— Ne volim stričeka cajca! — tužno je prozborila Lila.

— Brže! — prosikta drug. Zapravo, nije on rekao »brže«, rekao je »bže«.

Sestrice su se naglo uozbiljile. Požurile su i zauzele mjesto dva koraka ispred mene i zločinca, postavile ruke u položaj u kakvom su bile naše ruke u lisicama, i tako imitabl i zezabl uživale u predstavi. Nitko više nije gledao život; nje, posjetiocima zoovrta mi smo bili mnogo atraktivniji.

Po škripanju pijeska zaključio sam da netko žuri za nama. Je li to ona nesrtnica? Koni?

— Svemu sam ja kriva, druže — čuo sam je kako govori drugu.

— Odbij! — izbaci drug protiv svih pravila bontona.

— Gle, gle! Pa to je Lopi! — čuo se uzvik iz publike. Što se drugo i moglo očekivati!? Među tolikom gomilom ljudi morao se naći netko tko me poznaje. Račun vjerojatnosti, pitajte Dostojevskog, rijetko kad zakaže. Bila je to, nećete mi vjerovati, milijardu i po godina stara susjeda Viktorija. Suha kao šipka kaveza za ptice, kože hrapave kao staza po kojoj smo hodali. A glasurdu je imala kao da joj glas izvire iz utrobe zemlje. Doskakutala je takvom brzinom da

Joža Švarčak

Što hoće Goran Babić?

(U povodu kritike zbirke pjesama G. Babića »Strašna djeca«, na stranicama »Školskih novina«, na »Okruglom stolu« Centra za vanškolski odgoj djece i omladine itd.)

Dobro je da su naši pedagozi i slični radnici napali Gorana Babića. To je divan pothvat! Jer pedagozi su se toliko mučili da stvore idealan dječji svijet u svojim glavama i sad se našao jedan autsajder i pjeva strašne pjesme. Ma što kažemo: pjeva! Riče ih, a štampa kriomice u »Školskoj knjizi«. I zatim tu knjigu podvaljuje našoj dječici i, što je gore, nama samima.

Odlučno pitamo: s kojim pravom Goran Babić uopće piše pjesme za djecu kad nije niti diplomirani pjesnik, a kamoli diplomirani pedagog. On bi se morao kao diplomirani ekonomist, baviti poslom za koji je jedino kvalificiran, a u slobodno vrijeme, kao amater, mogao bi pisati pjesme o saldakontiju kupaca i dobavljača ili o ekonomičnosti, proizvodnosti i rentabilnosti. To bismo mu još dopustili. Ali odlučno ustajemo protiv toga da piše dječje pjesme. Što bi bilo kad bi se Marijan Matković umjesto pisanja drama odlučio za traktate o atomskoj fizici, ili kad bi Relja Bašić otvorio zubarsku ordinaciju?

Mi smo organizirano društvo i odgoj dječice mora biti pod čvrstom kontrolom nas pedagoga. Bez ekscesa.

A što piše Goran Babić? On plaši djecu svakojakim vampirima, vješticama, vukovima i vukodlacima, strašnim Crvenkapicama. On kvari djecu prije vremena i vrlo nestručno, učeći ih da zezaju mlađu braću, da pišaju jedan drugom u gaće, da budu zločesti. S kojim pravom on curicama saopćava da Nikola ima kitu točno na mjestu gdje one nemaju ništa? Zbog čega on zapravo curice opterećuje tom razlikom, a, što je gore, navodi Nikolu na pomisao da bi se tom razlikom moglo nešto i poduzeti?

Mislim da je najbolje Babića raskrinkala Svjetlana Premilovac, koja tvrdi da je djeci posve strana ideja da mačku otkinu rep, a posebno da ubiju neku životinju. Ona vrlo mudro tvrdi da bi dijete izgubilo povjerenje u njiu kada bi mu dala knjigu u kojoj dječak zimjenjuje svog tatu za mačji rep ili maltretira brata.

To je istina! Poznato je da je u prirodi djece da nikad ne muče životinje, da ne tuku mlađu braću, da čak ne uništavaju igračke, lutke, medeke. Djeca su sušta nevinost i dobrota, ona su uvijek hercik i zlato, ona nemaju pojma da uopće postoji zloba i pokvarenost, da se nekog može maltretirati, mučiti, čak i poklopati. Naravno, odraslih ima svakojakih i djecu se postupno kvari onako kako rastu. No to nema pravo činiti nekakav Goran Babić. To je (kvarenje djece) isključiva domena premile nam pedagogije.

I zašto se dopušta da se u dječju pjesmu ubacuje glagol »pišati«. Naša djeca ne pišaju, ona samo piške i piše, ili, što je daleko ljepše, rade pi-pi.

Zbog toga predlažemo da se knjiga G. Babića povuče iz javnosti i javno spali. Do zadnjeg primjerka.

A stvari treba hitno vratiti u idealno stanje: djeci dati pjesmice o dobroćudnom meci, leptirićima, kupusnom zeki i o sekici koja je jako zabrinuta jer se njezina nova lutka prehladila. Evo, upravo ovo zadnje je najljepši primjer kako se djecu uvodi u složene životne probleme i to već u najstarijoj dobi!

Na kraju moramo osuditi i ilustratora knjige Nives Kavurić Kurtović. Ona je uložila dosta truda, crtala u skladu s pjesmama, čime je pokazala da joj se one sviđaju. Njen pozitivni odnos prema negativnom najbolje pokazuje crtež krokodila uz pjesmu o dobrom krokodilu. Ona je svom krokodilu nacrtala duge, dražesne trepavice, kao u ljepotice, što djecu dovodi u zabunu. Kako uz takve crteže da djeca prema krokodilima zauzmu pravilan stav?

sam morao, oprostite ,**morao** pomisliti: jadnica ,to njen rekord i neće ga više do smrti oboriti.

— Gospodine, vi ste zacijelo pogriješili. Poznajem ovog mladog čovjeka — tu pokaza kažiprstom na mene — i ja vam osobno pružam garanciju da ovaj simpatični mladić nikako ne može biti vinovnik u ovom, po svemu sudeći, nemilom događaju. — Zatim se obrati meni. — Jesam li ispravno ocijenila tvoje ponašanje, dragi Lopi?

— Da, bako Vikice! — rekoh svojim šećernim glasom.

— Ho! I gospođica Koni je tu. I ona, dakle, može svjedočiti . . . — sva sretna usklikne baka Vikica.

— Dobar dan, gospođo Viktorija. Meni je žao, ali . . . — spetljana Koni nije znala što bi rekla.

— Brže! — raspali drug.

— Gospodine, vi nemate nimalo uviđavnosti prema jednoj personi koja bi vam mogla biti sedam puta majka!

Tu ga je zgrabila za nadlakticu. Imam špurijus da je drug protrnuo. Gotovo se ne usuđujem reći: imam špurijus da je drug pomislio da ga je sama smrt ščepala za njegove zdrave mišiće. Zastao je.

— Drugarice, vi ometate službeno lice u vršenju dužnosti! — bilo je sve što je drug smogao reći.

Starica se okrenula dobro raspoloženoj publici i slobodnom rukom, jer onom drugom još je uvijek čvrsto držala milicionera, izrazila čuđenje što čovjek u uniformi nikako ne žli prestati s nepodopštinama.

— Drugarice, ja vas opominjem! — odlučno će drug.

— Oslobodite Lopija! Odmah! — naredi još odlučnije baka Vikica.

Umjesto da otključa lisice, milicioner pokuša snažnim trzajem otkvačiti staričinu ruku od svojih jedrih bicepsa. Publika nije odobrila taj gest. Iz njenih redova istupio je snažni tridestogodišnjak.

— Nećeš valjda tabati tu staru ludu babu — strogo će Snažni milicioneru.

— Tko je vas zvao, dijete? — okomi se Vikica na Snažnog. — Vaša mi pomoć apsolutno ne treba!

— Rekao sam ti da je baba šenula umom — produži Snažni konverzaciju s milicionerom kao da je baka topovski gluha. — Pričepi ovaj balavandriji svakom po jednu i pusti ih sve dođavola!

Prije ne znam koliko godina »Dinamovi« su se kibici penjali na maksimirske krošnje poput obližnjih majmuna. Više se ne penju.

— Nismo — vele — opet toliki majmuni.

Današnjim igračima fućka čak i sudac.

Jedan je moj prijatelj na »Dinamu« «zaradio cijeli imetak. Gdje god i s kim god igraju, on se kladi da će izgubiti. Makar igrali protiv »Timoka« iz Zaječara. Dosad je zaradio nekih osam milijuna. Jedanput, dvaput izgubi okladu, pa pet-šest puta zaredom dobije i tako iz godine u godinu. Dogodine će, veli, »Dinamo« u drugu ligu, a on u dvosobni stan.

»Dinamovi« igrači još ne vjeruju da će ispasti iz lige. Ne vjeruju vlastitim nogama.

— Zadnji ne bumo — kažu.

Zadnji bu »Zagreb«.

Vlado Burić

Nismo opet toliki majmuni

»Dinamo« je nekad bio gore, a sada igra sve gore. Ako ne ispadne iz prve lige ja si odrežem... ja si odrežem pet. Kad bih znao da bi to pomoglo, sutra bi si ga odrezao.

Nekad je Zagreb imao plećatog Wölfla, nogatog i pleća'og Horvata, sada ima Pleća'a. Taj nema blage veze s nogometom. Taj igra slabije nego Tukša i Bedi.

U jednom razgovoru sasvim slučajno spomenem Bedija, a sugovornik upita:

— Bedi? Tko je Bedi?

— Pomagač »Dinama«.

— A ha.

I dalje razgovaramo o zagrebačkom nogometu i košarci, više o košarci nego o nogometu, onda ja opet spomenem Bedija, a sugovornik upita:

— Bedi? Tko je Bedi?

— Pomagač »Dinama«.

— A ha.

I tako jedno četiri puta.

»Dinamo« je zadnji puta bio prvi kad su naši stari jeli na točkice. Neki sadašnji igrači još nisu znali reći r. Umjesto riba, rekli su jiba. Jiba jibi gize jep.

To se može svakome dogoditi

Nogometni je vratar primio gol kroz noge. To se može svakome dogoditi. Branič mu je pritrčao, stisnuo nadlakticu i rekao:

— To se može svakome dogoditi.

Trener je uzdahnuo i rekao tehničkom drugu direktoru:

— Što ćemo, to se može svakome dogoditi.

Gotovo svatko od dvadesetak tisuća gledalaca rekao je onom pokraj sebe:

— Dogodilo se, dogodilo. To se moglo svakome dogoditi.

Ili pak:

— To je sasvim ljudski.

— Nije on kriv što ima oks noge.

Samo jedan gledalac na hladnoj sjevernoj tribini nikom nije ništa rekao. Sjedio je sam. Gledao je tužnog junaka kojem je lopta pobjegla kroz noge, pogledao braniča koji mu je nešto govorio, pa trenera koji je nešto rekao tehničkom rukovodiocu, a onda je očima obuhvatio svih dvadesetak tisuća duša.

Pomislio je:

— Možda su golmana potplatili. To se može svakome dogoditi.

— Zašto se ti miješaš, drug? — pobuni se uvriježeni organ. Stvarno, kad uzmemo u obzir da je u cijeloj gužvi milicioner jedini profesionalac za takve fenomene, zašto da se neki amateri upliću sa svojim varijantama? Sve sam više na strani organa.

— Druže, vodi nas što prije i što brže — zamolim najnadležnijeg.

Iz neizmjerno dubokih očiju vještice Koni nazrem jednu blagu zraku koja me stala obavijati miomirisom zahvalnošću. I inače sam sav postao nekako raznježen i slinav i najradije bih kleknuo na pješčanu stazu i sve ih zamolio da se dematerijaliziraju za neko vrijeme pa da se potom nađemo u restoranu i ponjupamo kobasice sa zeljem.

— Ne dam da te vode, Lopi! — protestirala je Vikica.

Biba i Lila, senzibilna mala srca, na tu su se Vikičinu izjavu rasplakale kao jalove godine. Ledeni Salieri i dalje je podlo šutio ni najmanje pogođen mladom tugom. Moram priznati, po stoti put, da neke ljude nikad neću shvatiti. Kao što neću shvatiti ni ljude, točnije ženske, koje shvaćaju takve ljude. Možete li voljeti nekoga koga ne shvaćate? Može li Koni ne shvaćajući Salierija voljeti tu istu neshvatljivu grešku prirode?

— Vidiš sad! Rekao sam ti da ih središ po kratkom postupku — navali Snažni — Ajd, uzdravlje, vadi se sam sa svojim propisima!

Snažni se okrene i pri tom stigne zaškiljiti na Vikicu. Kladim se da bi ga Vikica sredila sasvim temeljito da nije vidjela kako Snažnog čeka četvoro nejake dječice. Jedno je Snažnome zajašilo oko vrata, drugo je uzeo u naručaj, a preostala dva uhvatila su ga svako za po jedan od džepova i tako je sretna obitelj otperjala prema kavezima.

Biba i Lila nisu bile takve sreće. Ne znam što bih dao da im mogu sada poslužiti kao sedlo i da ih naizmjenično nosam po svim parkovima grada Zagreba. Utjeha Konine kose ništa im nije značila. Samo što ih je malo škakljala po mokrim obrašćićima, škakljala s tom histeričnom, iz morske pjene satkanom kosom.

— Sad kada smo opet sami, ja vas molim, gospodine, da odmah prekinete s tom mučnom scenom do koje ste tako neoprezno doveli — sređeno, iako ne sasvim bez nemira, obrati se Vikica drugu.

Josip Ramić

Pitanje košarke

Pitanje košarke postavilo mi se onog trenutka kad sam pojmio da se u toj meni omiljenoj športskoj igri počela sve više — a i sve češće! — javljati meni tako mrska rastna diskriminacija. Ističem RASTNA jer o toj diskriminaciji ne govori Deklaracija o pravima čovjeka, iako govori o rasnoj i drugim diskriminacijama. U košarki, kao što je poznato, nema rasne diskriminacije jer košarku vrlo uspješno igraju Crnci. I to bi sve bilo u redu da se nije javila ova manija visokih košarkaša, tzv. dvometraša, pa se pojedine momčadi cijene i po tome koliko imaju tih dvometraša. Tu su korijeni te rastne diskriminacije, naime, u košarki veću vrijednost imaju oni što su visoka rasta, a samim tim zapostavljeni su igrači prosječna ili ispodprosječna rasta i uzrasta i stoga dobivaju kompleks manjeg rasta što nije daleko od kompleksa manje vrijednosti. Ja sam odlučio toj pojavi stati na kraj u skladu s modernim pogledima na ulogu čovjekove ličnosti u športu i društvenim zbivanjima. S tim u svezi razgovarao sam s nizom priznatih košarkaških stručnjaka, naših i stranih, kao npr. sa Stipom Košarogom, Franjom Košakom, Francom Koširom, Dimčom Koševim, Mihajlom Košdragovićem, Vaclavom Košičkom, Koševojem Evstatijevičem Ličnogreškovom, Jesusom Santamariom y Coscimentesom, Franzom Koschmacherom, Mordehajem Ben Košerom, Gianncarlom Pallacanestrom, Zbigniewom Kosz-Szepetowskim, Juanom Coscentesom de Santa Cruz, Ferencom Rákosijem i s mnogim drugim. Došlo je među nama i do koškanja, ali su na koncu svi oni prihvatili moje razloge i povjerili mi da izradim nacrt nove košarke u kojoj neće biti rastne diskriminacije. Ja sam taj nacrt izradio pa ga, evo, predajem javnosti na javnu i kuloarsku raspravu. Topogledno molim primjedbe slati Društvu hrvatskih humorista.

Bitna je promjena u tome da bi se igralo na četiri koša — dva na dosadašnjoj visini, a dva bi se postavila jedno pola metra niže i to pola metra udesno od okomice spuštene iz središta gornjeg koša. Gornji koševi zvali bi se KOŠINE, a donji KOŠIĆI radi preciznosti terminologije. U svakoj momčadi nastupalo bi po pet igrača, ali tako da bi samo dvojica mogla biti viša od 190 cm, dvojica bi morala biti niža od 180 cm, a jedan bi bio visok između 180 i 190 cm. Opet radi preciznosti terminologije oni iznad 190 cm zvali bi se KOŠARKAŠIMA, oni ispod 180 cm — KOŠARKAŠIĆI, a onaj između 180 i 190 cm zvao bi se po starom — KOŠARKAŠ. I u samoj igri predvidio sam neke korisne promjene. Tako bi košarkašine smjele ubacivati loptu samo u košine, košarkašići samo u košiće, a košarkaš bi smio ubacivati i u košinu i u košić, prema vlastitim sklonostima. Dakako, može se u žaru igre dogoditi da košarkašina ubaci u košić ,a košarkašić u košinu. U tom slučaju takav igrač postiže jedan NEKOŠ i njegovoj se momčadi oduzimaju 2 koša. Nekoš se može postignuti samo u igri, a kod slobodnog bacanja svaki igrač ubacuje u koji koš želi. Dapače, ako igrač koji izvodi dva slobodna bacanja oba iskoristi tako da najprije postigne koš u košinu, a onda koš u košić, njegova momčad postiže tzv. KOŠ-KOŠ i računaju joj se 4 koša. Budući da treba sve predvidjeti, mislio sam i na to kako u slobodnom bacanju može doći do dvostrukog ukošavanja. Može se naime dogoditi da vješt i uvježban igrač ubaci loptu u košinu, a onda — lopta — prilikom izlaska iz košine načini felšu i u padu prođe i kroz donji koš, tj. kroz košić. To bi u mojoj košarki bio vrhunac košarkaškog umijeća pa se takav koš računa kao 3 koša i zove se KOŠ KOŠEVA. Drugim riječima, najveći domet u slobodnom bacanju bilo bi postizanje dva koša koševa, što bi momčadi donijelo 6 koševa. Ostala bi pravila ostala ista kao i dosad s opaskom da se u zamjeni obvezno košarkašne zamjenjuju košarkašinama, košarkašići košarkašićima a košarkaši košarkašima.

U mom nacrtu košarke isključeno je favoriziranje košarkaša divova i potcjenjivanje košarkaša patuljaka .Čak štoviše, moja bi košarka bila puno zanimljivija, a usput bi športskim izvjestiteljima omogućila maksimalno usavršavanje jezične strane izvještavanja.

— Drugarice, dajte se vi udaljite, lakše ću dejstvovati — popusti i milicioner.

— Ne, gospodine, to nije moguće. Vi ste već izigrali svako povjerenje koje sam ja imala spram uniforme.

Vidjelo se da Vikica neće popustiti.

— Na lijevo krug! Kreći! — zapovijedi drug.

Povukao sam grešku prirode za sobom tako da su lisice škljocnule i preskočile jedan zubac.

Mislim da je Salieri zarežao, ali možda je to bio pijesak pod našim nogama. Meni se žurilo.

— Koni, zadrži, molim te, Bibu i Lilu — obratio sam se vrlo uljudno paradoksalnoj ženskoj mog života, makar i bila nesuđena.

Čuo sam je kako trči.

— Hoću, zadržat ću djevojčice, samo da te prije toga poljubim.

Pred unakaženim od ljubomore? od očaja? od zavisti? od hrvatskog jala? od poniženosti i uvriježenosti? od degradacije? od svega toga sveukupno? licem Salierija — preporođena Koni utisne mi javni poljubac u moje maksimirskom zelenilu izložene usne. Zadrhato sam i lisice su preskočile još jedan zubac. Biba i Lila veselo su pljesnule ručicama. Više nisu plakale. Baka Vikica je od uzbuđenja izvadila rupčić i otirala suze radosnice. Drug je zvadio blok i rekao:

— Uzet ću vam podatke i pustiti vas! ! !

— Uzmite prvo moje podatke, meni se žuri — molio je Salieri. Htio je zbrisati s polja bitke u kojoj je tako neslavno završio.

Pričali su mi da sam buncao koješta. Didl-di-da! Nisam znao ni kako se zovem ni kada sam rođen. Kupio sam sestricama hrpu zelenih i crvenih zečeva. Tovio sam lucidnu Koni s vanilija sladoledima, polokao sam sedam boca pepsi-cole. Znao sam da ću u životu postati **nešto**. Što? To sad nije važno. Didl-di-da!

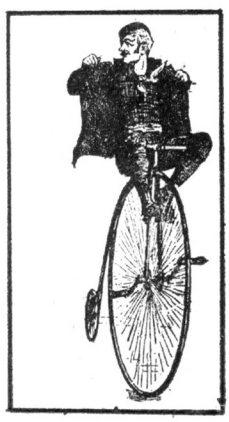

14. svibnja u koncertnoj dvorani
»Vatroslav Lisinski«

KEREMPUHOV HAPPENING

Velika večer »Kerempuha«

u znaku izlaska prvoga broja novog humorističkog lista

»KEREMPUH«

treće obljetnice

DRUŠTVA HRVATSKIH HUMORISTA

i objavljivanja prvog humorističkog romana u nakladi DHH

PUSTINJAKOV PUPAK

Hrvoja Hitreca

DOĐITE!

Čut ćete i vidjeti ono najvrijednije u suvremenom hrvatskom humoru, u prozi, poeziji, karikaturi i šansoni.

Vrhunski interepreti zabavne glazbe nastupaju s humorističkim šansonama, a posebno najbolji u toj vrsti, Đimi Stanić i Toma Bebić, uz niz drugih poznatih imena.

Najbolji komičari, karikaturisti, portret-karikaturisti, glumci i autori.

Ulaznice će biti u prodaji nakon prvomajskih praznika.
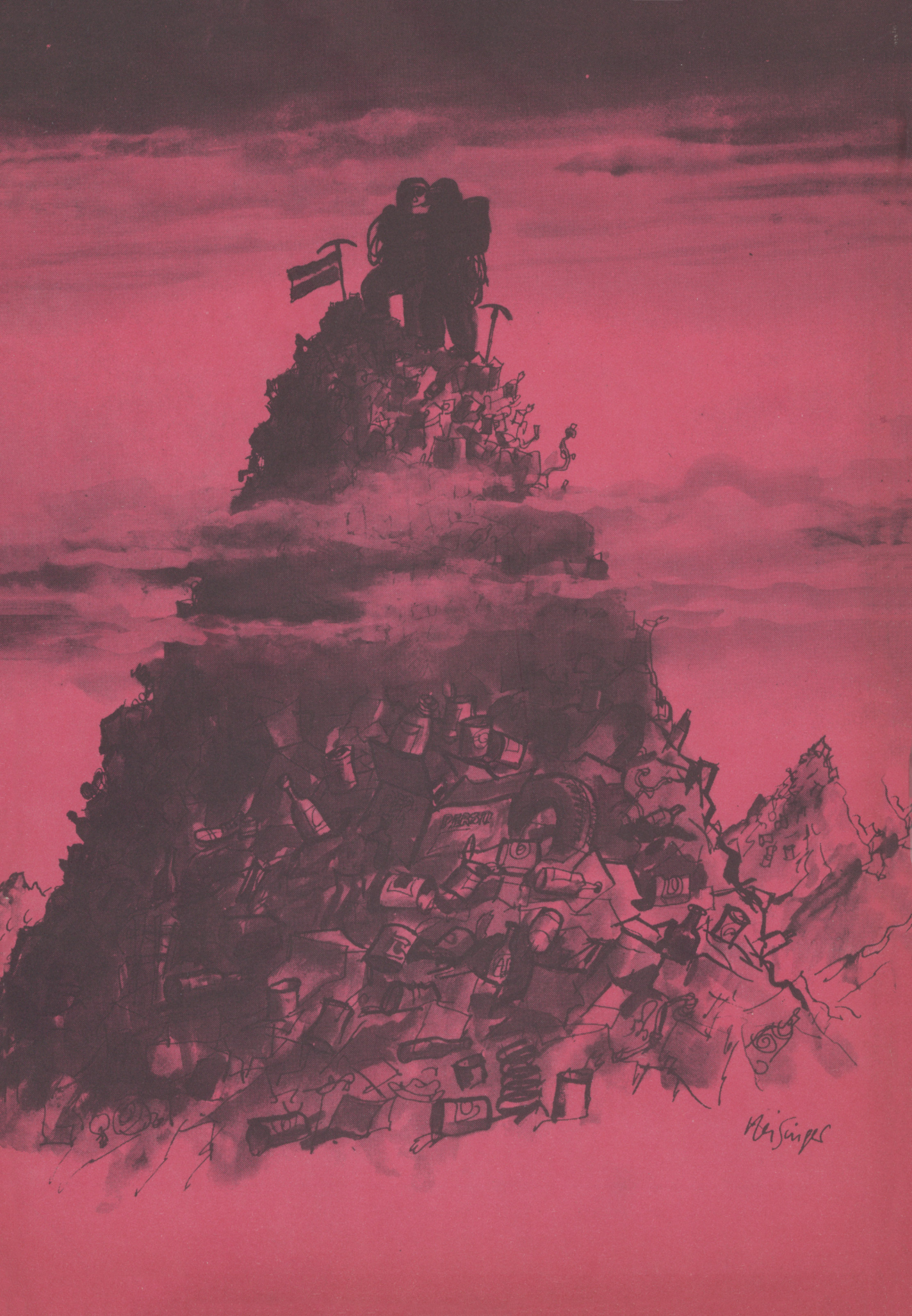
Moja generacija aaaaaaaaa
iz četrdeset druge eeeeeeeee
sve je progurala aaaaaa
aaaaaaa
Moja generacija aaaaaaaaaa
sa četrnaestog mesta aaaaa
sad se uozbiljila aaaaaa-
aa